

Hải Miên Bảo Bảo

Contents

Hải Miên Bảo Bảo	1
1. Chương 1-1: Bình Luận Đánh Giá	1
2. Chương 1-2: Làm Kỹ Nữ Của Anh	2
3. Chương 2: Thao Tiểu Công Chúa Của Anh	8
4. Chương 3: Làm Em Đại Bại Hoại	11
5. Chương 4: Thao Bánh Ga Tô Nhỏ Của Anh	15
6. Chương 5: Làm Em Truyền Gia Bảo	21
7. Chương 6: Làm Bác Sĩ Tiên Sinh Của Em	28
8. Chương 7: Làm Mặt Trời Nhỏ Của Anh	37
9. Chương 8: Làm Người Mẫu Chuyên Chúc Của Em (hoàn)	42

Hải Miên Bảo Bảo

Giới thiệu

Bọt biển bảo bảo () Thể loại: Hiện đại, cao H, hài, ám áp, đoản văn, bá đạo thê nô bác sĩ công X nhuyễn lãng ngoan n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-mien-bao-bao>

1. Chương 1-1: Bình Luận Đánh Giá

Hoa kiến xương bồ: Bá đạo thê nô bác sĩ công X nhuyễn lãng ngoan ngoan hoạ sĩ thụ, niên thượng sủng ngọt. Hai phu phụ một người lãng(damdang~), một người miệng đầy dirty talk* trò gian vô số, sau đó play bay lên, không xuống giường được. Tóm lại, là thật thơm điển hình.

Ngạo kiều luôn không vui: Lại phát hiện một kho báu thái thái! Trên giường Dirty talk dưới giường thê nô bác sĩ công X hoạ sĩ tiểu Sweetheart song tính thụ, tương phản mạnh rất đáng yêu! Vừa ngọt vừa thơm tiểu đoản văn. Công hạ ôn nhu săn sóc, thượng bá đạo cường thế. Thụ lớn lên hồn nhiên rất đáng yêu, hạ tiểu tặc mao, thượng ngoan ngoãn nghe lời, hai người tương phản hỗ động rất ngọt! Thụ có kinh nguyệt, lần đầu tiên người nhà mời công tới kiểm tra. Công không chỉ tôn trọng mà còn dỗ dành thụ, thụ đối công nhất kiến chung tình. Cha mẹ công cũng cởi mở, hai người thuận lợi kết hôn. Còn có ta đặc biệt yêu thích thủy quả phổ lồi*, ăn ngon!

Manh manh thôi văn nhật ký: Phi thường ngắn nhỏ thật, văn chương không dài không có nhiều tình tiết nội dung vở kịch, thật là thật, dirty talk cũng là thật sự, ngọt cũng là thật sự, ngược lại muốn đọc thật có thể đọc một chút, rất ngắn nha, rất ngắn.

- ———

*Dirty talk: lời nói thô tục trong lúc làm tình.

*Thủy quả phổ lỗi nguyên văn: tui không biết là gì, tra google cũng không hiệu quả. Bạn nào biết xin nói cho mình với T.T

2. Chương 1-2: Làm Kỹ Nữ Của Anh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sở Thiên Từ từ trong trận âm thanh thân thể va chạm tỉnh lại.

Cậu mông lung bên trong không biết bản thân ở nơi nào, chỉ thấy hai chân mình bị nâng đến cao cao, mà chính mình nằm trên ghế sofa ở phòng khách, cả người đều bị ấn lại tàn nhẫn làm.

Thịt huyết phía dưới bị xuyên đâm thủy tung toé, dương vật khéo léo thẳng tắp ngẩng đầu. Người trên thân nhìn cậu tỉnh, cơn thịt liên lớn một vòng, càng dùng sức thảo phạt.

Sở Thiên Từ bị thao lộng nước chảy ròng, bị bóp cổ không thể thở nổi, lại mang đến khoái cảm không đồng dạng. Tại thời điểm cậu sắp nghẹt thở, đối phương buông lỏng tay ra, liền chạy nước rút liền bắn vào. Bên trong thịt huyết Sở Thiên Từ cũng phun ra từng trận nước, làm dưới thân hai người càng thêm lầy lội.

Sở Thiên Từ trải qua cao trào, cả người hơi hơi tỉnh táo một chút. Cậu duỗi ra hai tay:

“Ôm một cái.”

Đối phương thậm chí cũng không đem khí cụ rút ra, hạ thân còn nối cùng nhau, liền đem cậu bế lên, để Sở Thiên Từ ngồi trên người mình. Sở Thiên Từ ngáp dài nằm úp sấp trên người hắn.

“Trần Bách Ca, anh làm sao mới trở về nhà?”

Trần Bách Ca hạ thân từ dưới hướng lên, chậm rãi đỉnh lộng, đem đầu lưỡi đưa đến trong tai Sở Thiên Từ, liếm láp gặm cắn một hồi mới trả lời:

“Xin lỗi bảo bối, bệnh nhân xuất huyết nhiều, liền cấp cứu lâu.”

Sở Thiên Từ nghe một trận khó chịu: “Kia cứu về rồi sao?”

Trần Bách Ca thở dài: “Không có. Chồng bệnh nhân không chịu ký tên đồng ý cắt bỏ tử cung, bỏ lỡ thời gian cấp cứu, người đã mất.”

Sở Thiên Từ biết hắn không dễ chịu, một lòng muốn làm chút chuyện cho hắn vui vẻ. Cậu từ trên người Trần Bách Ca leo xuống, quỳ trên mặt đất, ngẩng lên mặt nhỏ đỏ bừng:

“Anh đừng không vui, được không?”

Con người Trần Bách Ca sâu thẳm, hắn nắm cầm Sở Thiên Từ:

“Vậy em muốn làm sao làm anh vui vẻ?”

Sở Thiên Từ hé ra mặt nhỏ thuần khiết, lại làm chuyện dâm phụ. Cậu cúi đầu, chôn ở hạ thân Trần Bách Ca, hôn môi dương vật hắn.

Sở Thiên Từ vốn sinh ra đã kém cỏi, đối bộ phận sinh dục hùng tráng mang theo sùng bái không tự chủ.

Cậu duỗi ra đầu lưỡi đỏ tươi, từ dưới lên trên liếm cơn thịt Trần Bách Ca. Gân xanh nhẵn nhúm cùng quy đầu đều được cậu chăm sóc. Cậu liếm láp phát ra tiếng nước vang vọng, tình dục dâm mỹ.

Cậu lấy môi răng bao vây, đem dương vật thô dài ngậm vào miệng. Vừa mới vào đi vào, liền bị Trần Bách Ca dùng sức ấn gáy ép xuống, sắc không thể thở nổi. Hai tay cậu tóm chặt đùi Trần Bách Ca giãy dụa, lại bị áp càng chặt.

Cả khuôn mặt đều bị chôn vào âm mao, giữa hơi thở tràn ngập vị thuần nam tính, nhưng cậu lại không chán ghét.

Cậu không biết mình là trời sinh dâm đảng hay không, nhưng cậu nghĩ đời này chỉ có mùi vị của Trần Bách Ca làm mình trầm mê. Sở Thiên Từ tận lực để mình quên cảm giác nôn mửa, tận lực thích ứng xâm lược.

Trần Bách Ca lại không chút thương tiếc, hấn ấn sau gáy Sở Thiên Từ, đem phân thân dùng sức hướng yết hầu rút ra cắm vào. Nhìn người yêu vì hô hấp không khoái mà mặt đỏ bừng, thỏa mãn tính dục hấn biến thái.

Hắn cười nhìn người dưới thân giãy dụa, Sở Thiên Từ dù sắp hít thở không thông lại cau mày tận tâm khâu giao cho hắn, điểm ấy lấy lòng Trần Bách Ca rất nhiều. Hắn đại lực rút ra cắm vào gần hai mươi phút, nhìn người yêu ma sát hồng môi liền gấp rút trừu cầm, bắn vào yết hầu Sở Thiên Từ, cậu sắc phun ra tinh dịch.

Mặc dù Sở Thiên Từ muốn nuốt xuống, trong miệng chặn không được tinh dịch cũng tràn ra không ít, rơi xuống chân Trần Bách Ca.

Cậu thành kính cúi người, đem tinh dịch trên cẳng chân cùng mu bàn chân Trần Bách Ca tinh tế liếm khô sạch sẽ. Trần Bách Ca nhìn ái nhân khiến cho vui sướng, trong lòng được lấp đến tràn đầy, hắn đá vai Sở Thiên Từ một chút.

Sở Thiên Từ mặt nhỏ che kín tinh dịch ngẩng đầu nhìn Trần Bách Ca, động tác không biết làm sao. Trần Bách Ca trầm thấp ra lệnh:

“Đem tao bức em đẩy ra.”

Sở Thiên Từ hai năm qua ở trên giường làm sao phóng dăng, lại vẫn như cũ không thích ứng được ngôn từ Trần Bách Ca quá mức trắng ra, mỗi khi nghe đến làm cậu cả người khô nóng, chỉ có thể nghe lệnh hắn.

Cậu ngửa mặt nằm trên thảm trải sàn, hai tay thăm dò vào bộ vị chính mình xấu hổ. Cậu đem hoa huyết nho nhỏ hướng hai bên đẩy ra, lộ ra bộ vị thánh khiết lại phóng dăng. Cậu từ không muốn đụng vào nơi đó, lại bởi vì Trần Bách Ca yêu thích, chính mình cũng không chán ghét, cậu nguyện ý đem nơi mình xấu xí nhất bày ra cho Trần Bách Ca, chỉ cần hắn yêu thích.

Trần Bách Ca mê muội nhìn môi ngọc trai đỏ sẫm, bởi vì vừa thao luyện, ở ngoài có chút sưng tấy, hoa hạt thăm dò duỗi ra phía ngoài, mang ra tinh dịch hấn mới vừa bắn vào.

Sở Thiên Từ bị nhìn xấu hổ, run rẩy xin tha:

“Trần Bách Ca, anh... anh...”

Trần Bách Ca luôn là một mặt ý cười, dù cho là cảnh tượng như vậy, hắn cũng cười đối Sở Thiên Từ nói lời hạ lưu:

“Em xem em, đẩy ra tao bức, kêu tên anh, như kỹ nữ. Kỹ nữ, cũng muốn cái gì?”

Hắn ngồi trước mặt Sở Thiên Từ, trong tay nắm gậy thịt, quất vào âm nơi người yêu. Quạt thanh(âm thanh quật, đánh~) kèm theo thủy nhuận dính nị, làm Sở Thiên Từ xấu hổ bất kham.

Hạ thân cậu giống như đi tiểu, tất cả đều là dâm thủy, Sở Thiên Từ liền nghĩ như vậy, như kỹ nữ. Thế nhưng cậu cam tâm làm kỹ nữ của Trần Bách Ca. Mắt cậu tròn như nai con, hơi nheo lại, một tay dùng hai ngón tay đem mình âm huyết mở đến lớn nhất, một tay khác nắm đầu vú, diễm tình rên rỉ:

“Van cầu anh thao em kỹ nữ này.”

Trần Bách Ca bị hình ảnh trước mắt kích thích, hắn trực tiếp đem cự vật cắm vào hoa huyết. Huyết thịt ướt át căng mịn ôm lấy nút vào tính khí hắn. Hắn vừa dùng lực làm vừa ngất đầu vú người dưới thân, đem phần nộn đầu vú kéo lên hạ xuống, nhiều lần liền đem này một đôi đầu nhũ non đùa bốn sưng tấy không

chịu nổi. Sở Thiên Từ song ngực đau nhói, tiểu huyết đau đớn càng co rút nhanh hơn, này cũng thành toàn Trần Bách Ca, làm hấn sáng khoái tê dại một hồi.

Hấn mạnh mẽ đỉnh hông, Sở Thiên Từ cảm nhận mông bị kia xương hông hấn đụng đến ngứa ngáy, dương vật trắng kiện dùng hết khả năng thâm nhập, nhiều lần làm cậu có cảm giác sợ hãi bị đâm xuyên.

Sở Thiên Từ bị thao đến thần trí mơ hồ, nước bọt không khống chế chảy xuống, mà lại nhớ kỹ Trần Bách Ca ra lệnh, cậu nắm thật chặt nhích bồng mình nhẩn nhẩn không bắn.

Bởi vì Trần Bách Ca chỉ cho cậu dùng nữ huyết cao trào. Dâm thủy âm huyết dâm thủy bị làm nổi thành bọt biển, Trần Bách Ca lấy ngón tay lau qua một cái, sau đó đưa đến môi người yêu.

“Tự liếm khô tao thủy.”

Sở Thiên Từ ngoan ngoãn nghe lời liếm sạch sẽ, thậm chí cảm thấy không đủ mút vào ngón tay Trần Bách Ca. Hấn trêu đùa cậu:

“Tao hay không tao?”

Sở Thiên Từ đầu óc bị thao mớ mào, cậu không biết đây là hỏi mình tao, hay là hỏi dâm thủy cậu tao. Chỉ có thể run rẩy trả lời: “Tao.”

Trần Bách Ca cười: “Tao hóa.”

Tiếp liền véo cổ Sở Thiên Từ, dùng sức rút ra cắm vào, loại khó thở này khiến hoa huyết từng trận co rút nhanh hơn. Trần Bách Ca bị cảm giác căng chặt làm vô cùng thoải mái, hấn bị kẹp khoái hoạt, rút ra rất khó, dùng lực xuyên trở lại, giống như một lần nữa khai bao, lặp đi lặp lại đâm vào thật mạnh.

Sở Thiên Từ bị đùa bốn bất mãn trở mình, nước bọt giàn giụa, rất giống búp bê tình dục rách nát. Trần Bách Ca dùng sức rút ra cắm vào, bắn vào tiểu huyết. Bên trong tao huyết Sở Thiên Từ phun ra từng trận chất lỏng trong suốt, như vòi nước hồng, phun đâu đâu cũng có.

Sở Thiên Từ hai chân giãy dụa, chịu đựng qua cao trào. Trần Bách Ca lập tức ôm cậu vào trong ngực, vỗ lưng cậu, cho cậu thuận khí.

Sở Thiên Từ lúc này mới hoãn một hơi mệt, cậu vô lực cần vai người yêu một cái, như hả giận: “Cầm thú.”

Trần Bách Ca vuốt ve lưng người yêu, đến gần hôn nhẹ cậu:

Hảo hảo hảo, anh là cầm thú, anh là cầm thú. Phụ nhân nói đều đúng.”

Sở Thiên Từ đỏ mặt “Hừ!” Thuận thế ra điều kiện:

“Ngày mai em muốn ăn sủi cảo tôm, còn có tư cơm*.”

Trần Bách Ca sáng khoái tự nhiên cái gì đều đáp ứng.

“Hảo, sủi cảo tôm cùng tư cơm, bảo bố còn muốn ăn cái gì?”

Sở Thiên Từ nhất thời cũng không nghĩ ra muốn ăn cái gì, “Trước tha anh!”

Trần Bách Ca cười lên, Sở Thiên Từ thậm chí đều có thể cảm nhận được ngực hấn rung động, tiếng cười kia càng làm cho Sở Thiên Từ thẹn quá hóa giận, cậu dùng lực vỗ vai Trần Bách Ca:

“Mau ôm em đi tắm!”

Trần Bách Ca cười người yêu, đi tới phòng tắm, làm xong thanh tẩy, hai người mới ôm nhau ngủ.

- ———

Sủi cảo tôm:

Tư cơm (): một món cơm nếp trong ẩm thực Trung Quốc, có nguồn gốc từ Thượng Hải. Nó được làm bằng cách gói chặt một miếng chéo quấy với gạo nếp. Thường được ăn như bữa sáng cùng sữa đậu nành ngọt hoặc mặn ở Đông Trung Quốc, Đài Loan và Hồng Kông.

3. Chương 2: Thao Tiểu Công Chúa Của Anh

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Bách Ca vừa tỉnh, liền nhìn thấy Sở Thiên Từ mặc áo sơ mi trắng của hắn, khom lưng lấy gì đó, hạ thân trần trụi.

Áo sơ mi trắng đủ dài, có thể đến đùi, nhưng lại không đủ dài, miễn cưỡng đến hông, Sở Thiên Từ xoay người, cảnh “xuân” chợt lộ. Trần Bách Ca nằm trên giường, dù bận vẫn ung dung thưởng thức ý xuân nắng sớm. Sở Thiên Từ không biết Trần Bách Ca đã tỉnh, để vậy tìm đồ vật, hết sức chuyên chú. Trái lật lật ngăn kéo, lục lọi ngăn tủ.

Cậu hồn nhiên không biết, cái hông tròn trịa phì nộn bị người xem, thậm chí thời điểm xoay hông, không cẩn thận lộ ra hoa huyệt sưng tấy, đều bị nam nhân phía sau thị gian bách biến(nhìn khắp nơi~).

Trần Bách Ca tính dục dồi dào, tối qua ba lần cũng bắt quá là vì Sở Thiên Từ đáng thương, tha cậu. Sáng sớm vốn là tính dục bùng bùng, Trần Bách Ca cũng không kiềm nén tính dục, hấn móc ra khí cụ cường tráng từ dưới quần. Mã mắt trên quy đầu nở trương, hiện ra dâm nước, dương vật thẳng tắp đứng thẳng, lại như một cây thương, hai viên hoàn phía dưới nặng trĩu tỏ rõ phân lượng kinh người.

Trần Bách Ca nắm côn thịt trong tay, nhìn cảnh xuân dạt dào trước mặt, chậm rãi tuốt động gân xanh quần quanh, hoa văn rõ nét trên hành thân, chiếu cố điểm mẫn cảm chính mình. Ngón tay cái thoảng dùng sức xoa xoa đỉnh nhỏ, một tay khác chơi viên hoàn phía dưới.

Hắn nhớ tới chính mình mạnh mẽ chen vào âm đạo Sở Thiên Từ, cảm giác bị huyệt thịt bao vây, ái nhân vì đau, sáng khoái mà tràn ra rên rỉ. Trần Bách Ca không chế bản tình, tuốt động hơn 20 phút, cảm thấy không sai biệt lắm.

Hắn nhăn nhó, dùng chăn che lại hạ thân, khàn cổ họng ho khan một chút. Sở Thiên Từ nghe đến âm thanh người yêu liền xoay người, một khuôn mặt ngây ngô tràn ngập ý cười:

“Anh tỉnh rồi!”

Trần Bách Ca mỉm cười mở hai tay ra, ra hiệu cậu lại đây.

“Bảo bối, đến.”

Sở Thiên Từ bạch bạch chạy tới, đến bên giường, vừa muốn ngồi xuống, liền nhìn Trần Bách Ca đứng dậy ngồi xuống, nửa người dưới tức giận căng phồng.

Sở Thiên Từ không biết chuyện ra sao, liền bị ôm, trực tiếp ngồi xuống dương vật hắn. Trần Bách Ca không hề thương lượng cảm xuống mà vào, đẩy đến nơi sâu nhất. Hoa huyệt không có trải qua khuếch trương, dù đêm trước hoan ái, còn hơi có ướt át, nhưng cũng không chịu nổi cự vật đột nhiên tiến vào như vậy.

Sở Thiên Từ đau hét ầm lên, mới vừa rồi còn một mặt ý cười, mặt nhỏ nháy mắt trở nên trắng bệch, nước mắt chảy xuống. Nhưng cậu lại không biết, đau đớn cùng nước mắt là thuốc kích dục tốt nhất. Trần Bách Ca dựa vào lực tay cùng eo ngạo nhân(hơn người~), nâng mông Sở Thiên Từ trên dưới đỉnh lộng. Một bên làm, một bên nói lời hạ lưu.

“Bảo bối, em xem, non bực em kẹp dương vật anh.”

“Em làm sao khóc, bực cũng khóc? Điều là nước, anh lấp kín cho em, còn không cảm ơn anh một tiếng?”

“Em có phải là tao bực? Sinh ra là để anh làm?”

Sở Thiên Từ bị những lời này khiến ngượng không thôi, nhưng cũng bị nói ra cảm giác, phía dưới âm thủy càng thêm tràn lan. Dù sao, Sở Thiên Từ từ một tờ giấy trắng tới bây giờ thành âm oa đang phụ, đều là nam nhân này một tay dạy dỗ. Hắn biết điểm mẫn cảm Sở Thiên Từ ở nơi nào, làm nơi nào có thể làm cậu cao trào, làm sao có thể để cậu triều thổ, Trần Bách Ca đúng lúc gây khó khó dễ.

“Từ Từ, tao bực em có phải là bị rò rỉ hay không? Sao lại nhiều nước như vậy? A?”

Vừa nói vừa hướng lên trên dùng sức đỉnh lộng. Sở Thiên Từ không chịu được âm ngôn, hai tay che miệng Trần Bách Ca, không cho hắn nói tiếp. Trần Bách Ca lại dùng đầu lưỡi liếm lòng bàn tay cậu.

Đầu lưỡi ướt át thấm ướt lòng bàn tay, làm cậu liên nghĩ tới vật này như thế nào đối hạ thể của mình làm chuyện xấu, làm cậu cao trào một lần lại một lần. Cậu muốn đem tay rút về, lại bị Trần Bách Ca kéo lại, đem mỗi ngón tay ngậm trong miệng, liếm từng ngón, như liếm tính khí, quấn quanh đùa bỡn.

Trần Bách Ca nhìn Từ Từ của hắn sắp cao trào, chính mình cũng không nhẫn nại thêm, mạnh mẽ đỉnh lộng mấy lần liền bắn vào, Sở Thiên Từ cũng đồng thời đạt tới cao trào.

Đầu lưỡi đỏ sẫm ở ngoài đuôi, tình ái quá mức hưng phấn dẫn đến thiếu dưỡng khí khiến cậu đều không hét lên được, như cá rời nước, há miệng chờ về điểm dưỡng khí đáng thương làm cậu sống thêm một giây. Tinh dịch Trần Bách Ca đánh vào huyết đạo, xung kích huyết thịt, sưng tấy âm thần ở ngoài, dấp dấp âm loạn lây lội.

Hai người ôm nhau sau dư vị cao trào, Trần Bách Ca một bên vỗ lưng cấp Sở Thiên Từ thuận khí, vừa dùng đầu lưỡi liếm môi cậu. Đợi ánh mắt cậu hơi hơi trấn tĩnh, liền cường thế đem đầu lưỡi vói vào. Hai người môi răng cọ xát, đầu lưỡi dây dưa kích màng tai Sở Thiên Từ, làm cậu xấu hổ không thôi.

Trần Bách Ca lúc này đặc biệt cường thế, hôn cũng không chút nào qua loa, hắn dùng lực đem đầu lưỡi đẩy đến sâu nhất, liếm cầm trên, thẳng làm cho Sở Thiên Từ một trận nôn khan.

Bị ép há miệng, cậu không cách nào phản kháng, vì vậy nước bọt dọc theo khoe môi chảy xuống. Trần Bách Ca tràn ngập ác ý lấy ngón tay gây âm đạo người yêu, tinh dịch hắn cùng âm thủy người yêu, bôi

đến trên mặt Sở Thiên Từ. Hôn vừa kết thúc, lại đem chất lỏng dơ bẩn vẽ loạn lên môi Sở Thiên Từ, như thoa son, đem bờ môi bôi ra đầy sắc dục.

Sở Thiên Từ ngây ngốc, tùy ý hấn chà sát. Thậm chí còn ngại không đủ đưa ra đầu lưỡi, mút vào ngón tay Trần Bách Ca, đem chất lỏng tanh đẳng liếm sạch.

Trần Bách Ca chờ cậu liếm sạch sẽ, đưa tay vỗ mặt Sở Thiên Từ, khen thưởng hôn khéo miệng cậu. Trần Bách Ca đem Sở Thiên Từ ôm vào trong ngực, chờ cậu nghỉ ngơi hồi sức. Sở Thiên Từ hai ngày nay bị Trần Bách Ca làm đến hôn mê hai lần, tình dục trên giường, tất nhiên là muốn gì được đó, xuống giường có thể liền trở mặt không quen biết. Cậu tức giận nói:

“Cái gì sủi cỏ tôm? Cái gì tư cơm? Em xem anh chính là đại trư!” (heo~)

Trần Bách Ca liền hôn hai cái, dỗ người:

“Bảo bối anh sai rồi, nhưng là ai làm cho em sủi cỏ tôm cùng tư cơm càng mỹ vị hơn, em thật sự là thèm ăn hoảng loạn a!”

Sở Thiên Từ bị mấy câu nói làm đỏ mặt, lại không chịu buông tha:

“Hừ, thời điểm bày tỏ nói thế nào? Nói em làm tiểu công chúa của anh!”

Trần Bách Ca oan uổng:

“Đúng vậy, bảo bối em không phải là tiểu công chúa của anh?”

Sở Thiên Từ vô cùng tức giận: “Nhà ai tiểu công chúa bị làm đến thiếu dương khí a!”

Trần Bách Ca vẫn là tốt tính:

“Đó là vì không ai viết qua sinh hoạt sau khi nàng gả cho vương tử a, cho nên mới không người biết! Hơn nữa, cho em làm Tiểu công chúa của anh, anh thật sự làm xong a!”

Sở Thiên Từ cắn vai hấn một cái, miệng hàm hồ:

“Anh nơi nào làm xong?”

Trần Bách Ca hướng lên trên đỉnh thân:

“Làm tiểu công chúa của anh, chỉ ăn dương vật không cần khổ!”

Sở Thiên Từ bị lời nói Trần Bách Ca hạ lưu làm cả kinh, liên tục “Anh... Anh...”, đỏ mặt không biết làm sao nói tiếp.

Trần Bách Ca nhìn dáng dấp tiểu khả ái kia, không nhịn được cười, ôm người yêu đi phòng tắm rửa mặt, đem hẳn cùng Tiểu công chúa của hắn đều thu thập sạch sẽ, liền đi nhà bếp chuẩn bị điểm tâm cho Tiểu công chúa.

Sở Thiên Từ thở phì phì chỉ vào Trần Bách Ca:

“Nói cho anh, nếu không ăn ngon, anh liền xong đời!”

Trần Bách Ca xin tha: “Hảo hảo hảo, tiểu công chúa của anh.”

Sở Thiên Từ quay người trở về phòng ngủ, đồ vật sáng sớm chỉ tìm một nửa, liền bị người tha đi làm liên làm. Trần Bách Ca làm cơm xong, lại không nhìn thấy Sở Thiên Từ, trở về đến phòng ngủ, nhìn cậu còn ở nơi đó lục lọi tìm kiếm.

“Tìm cái gì a bảo bối?”

“Vòng tay mua cho mẹ nha, em quên đã để ở đâu!”

Lúc nói chuyện, Sở Thiên Từ tức giận cái gì cũng quên mất, Trần Bách Ca thích bộ dạng ngây ngốc này của cậu.

“Ngốc, em sợ ngày hôm nay quên mất mang, sáng sớm hôm qua để phòng khách a.”

Sở Thiên Từ vỗ trán một cái: “Đúng nga! Ha ha ha đều đã quên!”

Trần Bách Ca hai tay ôm tiểu công chúa đang trí đến phòng khách, đặt cậu ngồi trên chân mình.

4. Chương 3: Làm Em Đại Bại Hoại

Sở Thiên Từ cảm thấy bị ôm uy cơm thật sự quá xấu hổ, giãy dụa muốn xuống, lại bị Trần Bách Ca gắt gao chế trụ, lại không yên tĩnh, sẽ bị đánh cái mông, lần cuối cũng coi như đồ mất tiêu tan hết. (Đét mông>///<<)

Trần Bách Ca không nói lý:

“Anh xem em chính là muốn câu dẫn anh.”

Sở Thiên Từ thực sự có nỗi khổ không nói được, dưới thân bị thao đều đau đớn, còn câu dẫn hần? Đây là nghĩ không ra, nhất định phải tìm đường chết?

Cậu cũng không dám phản bác, chỉ có thể nhỏ giọng lầm bầm:

“Em không có.”

Trần Bách Ca dán trán qua, thấp giọng:

“Còn nói không có? Em quên mất lần trước anh tổ chức sinh nhật, em làm cái gì?”

Mặt nhỏ Sở Thiên Từ thoáng chốc hồng thắm, gơ tay lên che miệng Trần Bách Ca.

“Không cho nói, không cho nói! Anh tên đại phơi đản!”

Trần Bách Ca nắm lấy tay người yêu, đặt ở bên môi, hôn lại hôn.

“Hảo, không nói thì không nói, chúng ta ăn cơm.”

Tuy là không nói, nhưng Trần Bách Ca nào có thể quên tiểu công chúa của hần có bao nhiêu ngọt.

Năm ngoái Trần Bách Ca tổ chức sinh nhật, vừa vặn trong khoa không vội, buổi chiều liền không có việc gì, liền sớm một chút tan tầm về nhà. Nói thật, hần những năm nay công tác rất bận, chuyện sinh nhật như vậy, thường thường bỏ quên, có lúc có ca mổ, đúng một buổi tối, sinh nhật liền ở phòng phẫu thuật vượt qua. Nếu như ngày đó có thể thuận lợi sinh ra hạ một tiểu bảo bảo, cũng coi như cùng hần có duyên phận, cùng một ngày sinh nhật.

Nhưng Trần Bách Ca gần hai năm nay cũng coi như là bị ôn nhu hương chiều hư(vợ chiều~), sớm một tháng bắt đầu mua lễ vật, mua một đồng hồ vật kỳ kỳ quái quái, chỉ rõ muốn tại ngày sinh nhật đều dùng đến. Sở Thiên Từ nhìn một chuỗi lớn xe mua sắm, cảm giác sâu đậm muốn đều dùng hết, sang năm Trần Bách Ca sinh nhật chính là ngày giỗ của cậu. Vì vậy nghiêng mặt phồng má lên kêu hần cút đi. Trần Bách Ca lại cắn khuôn mặt phồng lên kia:

“Bảo bối thực sự là không nói lý, lúc trước tích trữ áo mưa, bây giờ không để anh tổ chức sinh nhật mua ít đồ trợ tính?” (mấy thứ hỗ trợ, tặng kích thích~)

Sở Thiên Từ đỏ mặt đẩy hấn ra:

“Anh tính còn dùng trợ tính? Anh không trợ em đều sắp chết!!! Lại nói, lúc trước là bởi vì tiện lợi! Anh bây giờ mua thật sự rất đắt a!”

Trần Bách Ca an ủi bảo bối tặc mao:

“Hảo hảo hảo, phu nhân nói rất đúng, phu nhân cần kiệm trì gia*, là anh không nói đạo lý. Nếu phu nhân nói như thế, vậy chúng ta dùng nhiều mấy lần. Dù sao mua đều mua, phải đem tiền vốn dùng trở về a!”

(* chăm chỉ, tiết kiệm, quản việc nhà)

Sở Thiên Từ chỉ vào người này không biết xấu hổ nói không ra lời, lại bị người ôm vào trong ngực hôn lại hôn. Ngày sợ là Trần Bách Ca mong đợi sinh nhật nhất, hấn cố ý sớm về nhà, chính là vì đêm nay.

Nhưng trong suy nghĩ của hấn, luôn là muốn dùng chút thủ đoạn, hấn không phải Từ Từ dễ dàng nói chuyện như vậy. Kết quả, thời điểm hấn đẩy cửa ra, lại nghe thấy từ trong phòng ngủ truyền ra một trận âm thanh ong ong. Hấn đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy một thân hình gầy yếu, thân thể trần truồng nằm trên giường. Mà hạ thể cậu tỏ rõ khác với tất cả mọi người.

Rõ ràng có dương vật nam tính, nhưng cũng có âm hộ nữ tính. Càng làm người say mê chính là toàn thân cậu một thân phục trang. Cậu mặc áo ngủ nữ khêu gợi, thoáng nhô lên bộ ngực bị hai mảnh vải mỏng che khuất, hai viên đầu vú như ẩn như hiện.

Hạ thân quần chữ T mặc như không mặc, trong kia hai sợi dây quần lót đều bị vặn vẹo không ra hình thù. Dương vật bị khí cụ bao chặt, thẳng tắp đứng ở đó, không người an ủi chảy dâm thủy, rất đáng thương.

Trong hoa huyết cắm vào một chuỗi hạt, hạt châu lớn đem âm hộ căng đến tràn đầy, chỉ chứa mấy hạt bên ngoài, không khỏi ảo tưởng, ở trong đó đến cùng xuyên đến đâu. Hậu huyết cũng không bỏ không, nhưng chỉ thấy được một thứ thật dài bên ngoài. Nhìn kỹ lại mới phát hiện, một khóa love egg hồng nhạt ở bên trong chấn động không ngừng, lúc này chỉ chênh mức thấp nhất, nhưng cũng làm cậu không thể chịu đựng tình dục mang đến xung kích.

Sở Thiên Từ thân thể bị tình dục thiêu phần hồng, cậu nghe âm thanh mở cửa, nhìn lại, biết nam nhân đã trở lại.

Vừa nghĩ tới chuyện tiếp theo, không biết nên thở một hơi, hay là nên sợ hơn. Cậu biết bây giờ phải giải khốn cảnh, mà cũng biết đánh đổi tất nhiên là đắt giá. Cậu hiện tại cả người chảy mồ hôi ròng ròng, hạ thân bị đồ chơi quấy nhiễu thành một vùng bùn. Vừa mở miệng, ngay cả thở hơi thở đều mang theo diêm tình:

“Lão công, em nghe lời sao?”

Mắt Trần Bách Ca trầm xuống, thấp giọng:

“Thật nghe lời.”

Dứt lời, một bên mở ra cà vạt, một bên đi đến, liền cởi áo khoác vướng bận. Cởi xuống áo khoác, toàn thân áo trắng quần tây, càng lộ vẻ cấm dục. Sở Thiên Từ biết áo sơ mi bao vây chính là cánh tay cùng lồng ngực tràn ngập sức lực, đồ vật bên trong quần tây càng làm cho mình dục tiên dục tử. Cậu duỗi ra đầu lưỡi đỏ tươi, liếm liếm môi mình.

Bên tai Trần Bách Ca là âm thanh love egg ong ong, trước mắt là hình ảnh câu nhân. Hắn quỳ ở trên giường, cởi ra quần tây, từ trong đũng quần móc ra tính khí trắng kiện, vật này từ lâu như nhận chủ, nhìn thấy Sở Thiên Từ liền biết động dục, vừa cứng vừa nóng.

Hắn đem chuỗi hạt rút ra, vật này không biết câu đến nơi nào, làm cho Sở Thiên Từ cuộn tròn thành một đoàn, nghẹn ngào không thôi. Trần Bách Ca nhìn chuỗi châu thắm chất lỏng, đem nó chặn ở trong miệng Sở Thiên Từ.

“Dem nước trong tao bức em liếm khô sạch sẽ.”

Sở Thiên Từ không thể làm gì khác hơn là a a ngậm lấy, hai tay nâng chuỗi hạt, từng chút liếm khô sạch sẽ. Trần Bách Ca nhìn dáng dấp cậu dâm phụ, liền không nhịn được nhục nhã cậu. Hắn một bên nắm dương vật quật âm hộ Sở Thiên Từ, vừa nói lời hạ lưu.

“Thân thể trần truồng lộ ra tao bức chờ anh làm em đúng hay không?”

“Em nói em có phải là thiếu thào? A?”

“Anh xem em so với kỹ nữ còn tao hơn, tao hóa.”

Dứt lời, một bên đem côn thịt đỉnh vào trong, chuỗi hạt luôn không so được với khí cụ Trần Bách Ca to dài, đột nhiên tiến vào làm Sở Thiên Từ đau đến mặt trắng bệch. Đợi Sở Thiên Từ thích ứng, Trần Bách Ca liền mở rộng, không kiêng dè rút ra cắm vào.

Thời điểm trước khi thao huyết, hắn luôn không muốn mở rộng, một là nơi đó sắp nhập, càng là vì hắn không thể chờ đợi được muốn nhìn bộ dáng Sở Thiên Từ đau đớn. Hắn đem tao huyết làm đến trôi hết tao thủy, đem nó thao chín, đem nó thao nát, đem nó làm đến nhận chủ, vừa nhìn thấy chính mình liền chảy nước động dục. Hắn dùng lực trừu sáp, tàn nhẫn rút ra, mỗi một lần phẳng phất đem huyết thịt đều mang ra ngoài.

Sở Thiên Từ không chỉ có huyết trước bị thao lộn, hậu huyết cũng bị love egg hành hạ. Cậu rơi vào tình dục không cách nào tự kiềm chế. Hai mắt Sở Thiên Từ tràn ngập hơi nước khẩn cầu nhìn nam nhân, chỉ hy vọng hắn có thể hạ thủ lưu tình, mà ánh mắt như thế lại chỉ làm Trần Bách Ca tính dục tăng mạnh.

Trần Bách Ca nhớ rõ, hai người lần đầu tiên gặp mặt, Sở Thiên Từ đã là như thế, nước mắt rưng rưng nhìn mình, khóc nháo né tránh hắn. Khi đó, hắn liền thật sự muốn đem người này đặt ở dưới thân tàn nhẫn lắm, hiện tại, rốt cuộc có được mong muốn.

Dây kéo quần tây theo hắn thao động, đụng mông Sở Thiên Từ, làm thịt mông phì nộn phần hồng bị áp ra từng vết hồng. Cự vật Trần Bách Ca bị âm huyết ái nhân kẹp. Love egg trong hậu huyết chấn động lại đang xoa bóp nhục bồng chính mình, rõ ràng làm cậu ngứa ngáy.

Sở Thiên Từ bị tính sự kịch liệt làm cho thần trí không rõ, nước bọt giàn giụa, dưới thân lại như vòi nước hồng, không khống chế được phun nước. Xin tha:

“Lão công, van cầu anh, đừng, không chịu được, a...”

Cậu gào khóc không có chút tác dụng nào, Trần Bách Ca vẫn như cũ ở trong thân thể cậu bốn phía khai thác, nhắc lên một chân của cậu đặt lên vai mình, để nơi riêng tư hai người kết hợp càng chặt chẽ.

Xuyên sâu tàn nhẫn. Sở Thiên Từ nhất thời nhịn không được, hoa huyết phun ra chất lỏng, dương vật bị trói buộc phồng đến tím. Trần Bách Ca nhìn cậu như vậy, cũng không nhẫn nại thêm, liền tư thế này, đem tinh dịch bắn vào. Thuận tiện giải khai Sở Thiên Từ dương vật bị khí cụ bao chặt, cho phép cậu dùng dương vật cao trào.

Cao trào qua đi, liền đem Sở Thiên Từ ôm vào trong ngực, hai người thở dốc nghỉ ngơi, môi răng quần quýt, hắn nghĩ tới cách đùa khác.

- _____

Vô tình phát hiện có bài hát y tên truyện nên cho mọi người cùng nghe~

5. Chương 4: Thao Bánh Ga Tô Nhỏ Của Anh

Trần Bách Ca ôm người yêu trần trụi đến phòng khách, từ không gian tối tăm đột nhiên bị ánh sáng vây quanh, không gian trống trải làm cho Sở Thiên Từ xấu hổ không thôi.

Sở Thiên Từ dùng cánh tay che mắt của chính mình, tình triều sóng ngầm đầy mặt xuân tình, khóe mắt đều lưu lại dư vị tình ái, Trần Bách Ca hận không thể đem người yêu hủy đi ăn vào bụng, liền cốt nhục(xương, thịt~) tình huyết đều là của mình.

Sở Thiên Từ bị người yêu nhẹ nhàng đặt lên bàn phòng khách, mặt bàn lạnh lẽo làm cậu không khỏi run lên. Trần Bách Ca cúi người an ủi hôn nhẹ hai má cậu, mổ hôn khóe miệng cậu, ghé vào lỗ tai cậu lặp lại hỏi:

“Bảo bối, bánh ngọt để ở chỗ nào?”

Lỗ tai Sở Thiên Từ mẫn cảm vô cùng, bị nhiệt khí truyền đến làm cho toàn thân bủn rủn, hai má ửng hồng, ưm nói:

“Tủ lạnh... Trong tủ lạnh...”

Trần Bách Ca thuận thế thưởng hôn tiểu lỗ tai một cái, ngậm trong miệng thưởng thức một phen, thổi một hơi đi vào, nhìn Sở Thiên Từ cả người run lên, mới hài lòng:

“Thật ngoan.”

Dứt lời, liền quay người đi tới phòng bếp, mới vừa đi không xa, liền quay lại, hắt chỉ vào nơi riêng tư người yêu, âm thanh trầm thấp ta lệnh:

“Ngón tay cắm vào tao bức, chờ anh trở lại.”

Mệnh lệnh như vậy làm Sở Thiên Từ xấu hổ, mà nhưng không thể không nghe. Cậu run rẩy đưa tay thăm dò âm thân, từng chút đưa ngón tay cắm vào.

Bên trong ẩm ướt chật chội kẹp ngón tay của chính mình, cậu thậm chí có thể đụng tới tinh dịch Trần Bách Ca vừa bắn vào, cùng dâm thủy mình bây giờ tràn lan không thể ức chế.

Đợi hai tay Sở Thiên Từ ôm đùi chính mình, tay cắm vào hai ngón tay, véo hoa huyết, vô cùng đáng thương mà nhìn về phía hắt, Trần Bách Ca mới thoả mãn đến phòng bếp.

Trần Bách Ca mở tủ lạnh, bên trong có một cái bánh ngọt không lớn, mặt trên bày khắp hoa quả hắt thích ăn, màu sắc khác nhau thật dễ nhìn. Bất quá nhìn thấy hoa bánh ngọt không quá chỉnh tề, liền biết đây là tác phẩm bánh ngọt ái nhân. Vốn định cầm bánh ngọt đi, thời điểm đóng lại cửa tủ lạnh, dư quang liền nhìn thấy một chùm nho, một bát dâu tây, còn có thanh long, xoài cắt gọn. Trong lòng liền có tính toán mới.

Trong khoảng thời gian Trần Bách Ca ở phòng bếp, Sở Thiên Từ lại chỉ có thể vẫn luôn dùng một tư thế nằm trên bàn ăn. Bàn kính vốn lạnh lẽo đều bị tình dục cậu làm nhiệt độ trở nên nóng lên. Cậu lấy ngón tay đẩy ra âm hộ, gờ hai chân, bộ dáng dâm đang mặc quần thu thập.

Dâm thủy thuận ngón tay chảy xuống, tại dưới mông, đọng lại thành một vũng nước nhỏ. Tiểu gậy thịt thẳng tắp kẻ sát trên bụng, cần người khác thương yêu.

Khi Trần Bách Ca trở lại, nhìn thấy cảnh tượng này. Rõ ràng phải gọi là hạ thể dị dạng, lại giống như đục vụng vụng sâu, khiến người cam tâm tình nguyện vì nó vạn kiếp bất phục. Rõ ràng phải gọi là dâm phụ, lại

giống như thiên sứ thánh khiết, khiến người không tự chủ được đối với cậu tâm sinh hướng tới.

Trần Bách Ca phát tiết xong một lần, cũng không gấp như vậy. Trái lại muốn thừa cơ hội hiếm có, ăn no mãn nhãn, dù sao lúc thường mỗi lần đối người yêu làm một ít chuyện quá đáng, đều phải dỗ liên tục cùng lừa gạt, hoặc mê hoặc hoặc uy hiếp. Mà sinh nhật là đặc biệt, Sở Thiên Từ vì để cho Trần Bách Ca cao hứng, cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì, mặc hắn đùa bỡn, mặc hắn vũ nhục, mặc hắn khinh nhờn.

Trần Bách Ca thỏa mãn ái nhân sẵn sóc, cảm kích với người yêu tri kỷ, mà Trần Bách Ca là không học được thấy tốt thì lui. Hắn người này, học tốt nhất là thành ngữ, được một tác lại muốn tiến một thước. Hắn thấy người yêu trên bàn ăn mỉm cười nói:

“Bảo bối tới làm bánh ga tô nhỏ của anh có được hay không?”

Sở Thiên Từ như động vật trên thớt đợi làm thịt, run rẩy thân thể chờ đợi đồ tể xét xử, nào dám nói một chữ “Không”.

Cậu run âm thanh trả lời Trần Bách Ca: “Được.”

Trần Bách Ca đem bánh ngọt cùng hoa quả đều đặt ở nơi đưa tay là có thể chạm tới, dùng thuận tiện một lúc nữa hắn chế tác “Bánh ngọt”.

Bảo bối như dâm phụ sợ run thân thể, đẩy ra nơi riêng tư nằm trên bàn ăn, hảo không đáng thương. Trần Bách Ca bắt đầu “Chế tác”.

“Tao hóa, lấy tay từ tao bức ra.”

Sở Thiên Từ nghe lời đem ngón tay từ nơi riêng tư rút ra, trên ngón tay ướt át đều là chất lỏng, cậu nghiêng đầu đi, không nhìn tới hai tay mình. Mà Trần Bách Ca lại đối người yêu như vậy nổi lên hứng thú đùa bỡn.

“Bảo bối, em ném thử nước tao bức của mình xem ngọt không hay.”

Sở Thiên Từ nức nở muốn cự tuyệt:

“Đừng như vậy, không muốn...”

Trần Bách Ca trầm mặt xuống, im lặng nhìn cậu. Sở Thiên Từ biết, dưới giường Trần Bách Ca vô điều kiện bao dung chính mình, gia trưởng cưng chiều hải tử cũng không sánh bằng hắn, chỉ cần Sở Thiên Từ muốn, sợ là sao đều muốn hái xuống cho cậu. Trên giường Trần Bách Ca lại là yêu cầu tuyệt đối, nắm quyền trong tay, để Sở Thiên Từ an toàn cùng khoái cảm là điều trước tiên, hắn biến thái muốn cậu mỗi một cọng tóc đều vì hắn cao trào. Vì vậy Sở Thiên Từ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Cậu đem ngón tay luồn vào miệng, từng chút liếm ngón tay mình, đem chất lỏng cuốn vào trong miệng. Đầu lưỡi đỏ tươi, ngón tay trắng nõn, sự tình làm hạ lưu phóng đảng, làm Trần Bách Ca tính dục tăng vọt.

Trần Bách Ca để Sở Thiên Từ nằm thẳng trên bàn, bàn ăn không đủ dài, chân cong lên, đặt bên cạnh. Tư thế này ngược lại thật sự dễ dàng cho Trần Bách Ca. Hắn lấy ngón tay quét bơ, lung tung bôi trên mặt Sở Thiên Từ, như tiệc sinh nhật đứng bị người đùa dai.

Sở Thiên Từ trên mặt đâu đâu cũng có bơ, lông mi đều dính nhờn nhờn, làm cậu không mở mắt ra được. Đợi Sở Thiên Từ liếm ngón tay khô sạch sẽ, Trần Bách Ca liền đem bơ bôi lên môi cậu, sau đó lấy ra một quả dâu tây.

“Bảo bối, ngậm quả dâu tây, nếu không cẩn thận cắn vỡ, anh liền cắn chỗ khác của em trả lại.”

Sở Thiên Từ cẩn cẩn dục dục ngậm dâu tây, không dám dùng sức cũng không dám xoay người, chốc lát nước liền từ môi chảy xuống. Trần Bách Ca lại tiếp tục động tác của hắn.

Hắn đem hai đóa hoa bánh kem điểm vào đầu vú Sở Thiên Từ, trong bơ màu trắng mơ hồ có thể nhìn thấy đầu vú phần hồng, hắn liền cầm hai miếng xoài, để lên trang trí. Bơ lạnh cùng hoa quả làm Sở Thiên Từ run lên, thế nhưng biết nam nhân động tác, cậu càng xấu hổ, hoa huyết càng thêm ngứa.

Trần Bách Ca liền lấy bơ bôi lên nơi riêng tư Sở Thiên Từ, nơi đó mỗi ngày đều là Trần Bách Ca cạo mao cho cậu, cho nên trắng nõn rất đáng yêu. (>///<)

Lấy một chút bơ bôi lên, bơ liền hoà dâm thủy, trở nên dính nhờn. Trần Bách Ca rút tay ra khỏi âm hộ Sở Thiên Từ, ba một tiếng đánh khí lực không nhỏ.

“Tao hóa! Tao thủy em đem bơ đều rơi mất! Xem ra cần thứ ngăn chặn tao bức!”

Sở Thiên Từ trong miệng ngậm dâu tây, không phát ra âm thanh, chỉ có thể nghẹn ngào rên rỉ. Trần Bách Ca đem nho từng quả một há xuống, chậm rãi nhét vào hoa huyết người yêu. Quả nho ngọt ngào tổng cộng nhét vào 16 quả, hoa huyết Sở Thiên Từ no phồng bất kham, bụng dưới cũng hơi nhô lên. Trần Bách Ca lúc này mới hài lòng “Bánh ga tô mừng sinh nhật”. Tiếp đó, có thể ăn bánh thật ngon.

Trần Bách Ca nhìn kiệt tác của mình, thỏa mãn. Thân thể trẻ trung xinh đẹp tinh tế, nằm trên bàn kính trong suốt, trên thân thể tất cả đều là màu sắc của hoa quả, nhưng cậu so với hoa quả càng tươi hơn. Trên mặt bị lung tung trét bơ, dấp dấp như bị lãnh nhục. Hạ thể vừa đầy vừa trưởng, bụng dưới hơi nhô lên, như phụ nữ có thai. Trần Bách Ca dùng đầu lưỡi đem bơ trên mặt Sở Thiên Từ, liếm khô sạch sẽ, bắt đầu từ trán, tiếp đến là đôi mắt.

Sở Thiên Từ cảm nhận được mí mắt bị liếm, ngay cả cách mí mắt, nhưng cũng cảm giác nhàn cầu bị người nắm trong tay đùa bỡn, sợ hãi cùng kích thích lại làm cậu càng thêm hưng phấn.

Một đường xuống dưới, đem bơ trên chóp mũi cùng hai má đều liếm sạch sẽ. Tới môi Sở Thiên Từ, hẳn đầu tiên là đem bơ bên môi đều ăn vào miệng, lập tức liền cắn quả dâu tây trong miệng Sở Thiên Từ. Hai người một người đem một nửa dâu tây ngậm trong miệng, Trần Bách Ca đem dâu tây nuốt xuống, liền đi cướp dâu tây trong miệng Sở Thiên Từ, quần lấy đến miệng hẳn.

Nước dâu tây màu đỏ lưu lại giữa môi Sở Thiên Từ, chua chua ngọt ngào, màu sắc đỏ đậm làm hai má trắng nõn càng lộ vẻ xuân tình. Trần Bách Ca nuốt xuống nửa quả dâu tây của Sở Thiên Từ, liếm liếm, tán dương:

“Hảo ngọt.”

Sở Thiên Từ cũng đuổi lưỡi liếm liếm, lại bị Trần Bách Ca ngậm vào đầu lưỡi, hai người môi lưỡi quần quýt, tiếng nước vang vọng. Nụ hôn kết thúc, Trần Bách Ca chẹp miệng một cái, như thưởng thức cực phẩm mỹ vị. Hắn cười đối Sở Thiên Từ nói rằng:

“Không ngọt bằng em.”

Một câu nói làm Sở Thiên Từ mặt đỏ bừng. Trần Bách Ca cười đem môi lưỡi một đường hướng xuống dưới, bắt đầu ăn hoa quả trên đầu vú. Không biết có phải cố ý hay không, hắn đột nhiên không có mức độ, đem toàn bộ đầu vú đều bao vào miệng, như muốn đem hoa quả cùng đầu vú đều ăn vào bụng.

Sở Thiên Từ rên rỉ nức nở:

“Trần Bách Ca, Trần Bách Ca, đau quá a.”

Trần Bách Ca lúc này mới phun ra đầu vú sưng tấy rách da, như không nở hôn nhẹ nó. Rốt cục, đến địa phương hắn thích nhất. Bơ trên côn thịt Sở Thiên Từ hắn không chạm, liền để nó lẻ loi đứng đó. Sau đó tay đặt ở âm huyệt Sở Thiên Từ, ác ý mở miệng.

“Bảo bảo, đẩy đi ra, anh muốn ăn nho.”

Sở Thiên Từ bị ác liệt yêu cầu sợ đến mức giấy giụa đứng lên, lại bị Trần Bách Ca không chế đặt dưới thân, không thể động đậy. Trần Bách Ca như làm nũng, tại tai Sở Thiên Từ cười nói nhỏ:

“Anh rất muốn ăn nho a...”

Sở Thiên Từ bị câu nói này khiến toàn thân đều biến thành phấn hồng, cậu biết nếu không nghe Trần Bách Ca, chỉ sợ là không để yên. Vì vậy, âm thân Sở Thiên Từ hướng ra phía ngoài dùng sức, miễn cưỡng đem mấy quả nho xếp hàng đi ra, Trần Bách Ca đem ngón tay vói vào, liền móc ra mấy hạt, lấy ra không sai biệt lắm mười quả nho. Trần Bách Ca đem nho một nửa phân, hẳn ăn một nửa, nửa kia cường ép nuốt cho Sở Thiên Từ.

Sở Thiên Từ ngậm miệng không muốn ăn, lại bị ấn cường uy. Trần Bách Ca ăn xong còn khen:

“Thật ngọt, Từ Từ ngọt nhất.”

Mới vừa khen xong, liền không chút thương lượng đem dương vật cắm vào.

“Để nó cũng nếm thử em có bao nhiêu ngọt.”

Nói xong liền là dùng sức đỉnh lộng, đem tính khí đẩy đến nơi càng sâu. Dương vật đụng phải nhơ nơi sâu nhất, gợi lên Trần Bách Ca hứng thú, hấn dùng lực hướng cổ tử cung trườn sát, như là liền đụng tới quả nhơ. Trần Bách Ca đem Sở Thiên Từ làm thần trí đều có chút không rõ ràng.

“Lão công, lão công, đừng sâu hơn... A... A... Van cầu anh a!”

Trần Bách Ca nắm chặt tiểu nhục bồng Sở Thiên Từ khéo léo không cho cậu bắn, trắng trợn tại hoa huyết rút ra cắm vào, nơi kia đều bị làm ra bọt, bên trong lẫn vào nước nhơ cùng dâm thủy, lầy lội dính nị.

Trần Bách Ca lại như thú vị, đem hai chân người yêu nâng trên vai, từ trên xuống dưới dùng sức thảo phạt, thao làm Sở Thiên Từ nước bọt giàn giụa.

“Tao hóa, là ai làm em?”

“Trần Bách Ca... Trần... Trần Bách Ca...”

“Không đúng, là ai thao em?!”

Sở Thiên Từ bị làm thổ không ra hơi, đứt quãng trả lời Trần Bách Ca.

“Là lão công... Là ông xã em a a...”

“Sai! Là dương vật lão công thao em!”

Nói xong Trần Bách Ca càng thêm dùng sức thao, như dùng mãi không hết khí lực, đung đưa hạ thân như mô tơ trườn cãm. Cuối cùng dùng sức thẳng thân bắn trong thân thể Sở Thiên Từ, kích thích Sở Thiên Từ run lên, cũng từ âm đạo phun ra dâm thủy.

“A! Dương vật lão công... Bắn... A...”

Trần Bách Ca ở trên người Sở Thiên Từ, hai người đồng thời bình phục hô hấp. Sở Thiên Từ hoàn khí lấy lại tinh thần, cắn chặt tay Trần Bách Ca.

“Anh... Anh... Anh thực sự quá đáng ghét! Hồn damn!”

Trần Bách Ca một bên vuốt ve lưng Sở Thiên Từ, một bên nhận phạt:

“Sai rồi sai rồi, anh sai rồi, anh quá thích ngọt, không nên thích ngọt như thế.”

Sở Thiên Từ không hiểu hắn nói cái gì.

“Cái gì a? Cái gì ngọt a?”

Trần Bách Ca nói bên tai Sở Thiên Từ:

“Em chính là bánh ga tô nhỏ của anh a, tiểu diễm diễm của anh.”

Sở Thiên Từ liền đỏ mặt.

6. Chương 5: Làm Em Truyền Gia Bảo

*truyền gia bảo: bảo vật gia truyền.

Sở Thiên Từ bị Trần Bách Ca ôm trên đùi, từng muống từng muống dứt ăn điếm tâm, dù cậu biết trong đầu tên này đều nhớ sinh nhật lần kia, lại không cách nào ngăn cản.

Chỉ là mỗi lần đuổi đầu lưỡi cũng không dám liếm cái muống, nghĩ thầm ăn xong nhanh lên dẹp đi, không muốn lại bị người làm, còn muốn bị người oan uổng là chính mình câu dẫn, thế giới này mất thiên lý a.

Dù cho ngàn cân thặng vạn cân thặng, vẫn bị Trần Bách Ca tóm được nhược điểm.

Cũng vì bên môi để lại một hạt cơm.

Trần Bách Ca đuổi lưỡi đem gạt cơm kia cuốn đến miệng hắn, ánh mắt sâu thẳm nhìn Sở Thiên Từ:

“Em còn không thừa nhận câu dẫn anh?”

Sở Thiên Từ cảm thấy được chính mình quả thực so với Đậu Nga* còn oan hơn a!

“Em nơi nào câu dẫn anh! Chính anh liếm qua!”

Trần Bách Ca cưỡng từ đoạt lý:

“A? Anh dứt em ăn cơm, em cố tình bên môi để lại một hạt, này không phải là ám chỉ anh ăn đi? Ăn xong lại ăn em?”

Sở Thiên Từ nắm cổ áo Trần Bách Ca gào to:

“Anh có phải quá đáng hay không! Nhiều trò như vậy? Ai ám chỉ anh!”

Trần Bách Ca lại ngoảnh mặt làm ngơ:

“Há, bây giờ còn bắt đầu muốn cởi quần áo anh? Kia hảo, em cởi đi!”

Nói xong, liền bắt được tay Sở Thiên Từ trước ngực mình, từng cái từng cái mở ra chính mình cúc áo, Sở Thiên Từ muốn đem tay rút đi nhưng giấy không ra, bị Trần Bách Ca nắm gắt gao.

Quần áo Trần Bách Ca đã mở, lộ ra lồng ngực rộng lớn, lại cố tình bị một cú điện thoại đánh gãy.

Sở Thiên Từ như nghe thấy được âm thanh cứu rỗi, gấp gấp muốn đi nhận điện thoại, lại bị Trần Bách Ca ấn vào trong ngực, trái một bên phải một bên hôn say đắm.

Nhưng cú điện thoại này đặc biệt chấp nhất, điện thoại bàn không thông, liền qua di động Trần Bách Ca, điện thoại Trần Bách Ca không thông, di động Sở Thiên Từ lại vang lên.

Trần Bách Ca còn không muốn cho Sở Thiên Từ đi nhận điện thoại, ấn lại không cho đi, Sở Thiên Từ thật vất vả rốt cục mở miệng nói chuyện:

“Đừng hôn! Đó là điện thoại của mẹ a! Điện thoại mẹ anh!”

Trần Bách Ca chỉ coi cậu nguy hiểm:

“Nói dối, em không thấy điện thoại sao lại biết!”

Nói xong liền đem đầu lưỡi cường thế luồn vào miệng Sở Thiên Từ, nỗ lực môi răng triển miên.

Sở Thiên Từ ngửa ra sau, chỉ để Trần Bách Ca hôn đến cổ, giải thích:

“Không phải a! Tiếng chuông điện cổ ý đặt riêng cho mẹ a! Là mỹ thiếu nữ chiến sĩ!”

Lần này Trần Bách Ca ngay cả quyền ngăn trở cũng không có, chỉ có thể ôm Sở Thiên Từ đi nhận điện thoại.

Điện thoại vừa tiếp thông, liền nghe thấy bên kia điện thoại hét to:

“Trần Bách Ca!! Con khả năng lớn! Từ Từ nhận điện thoại đều phải quản!”

Sở Thiên Từ vội vàng thay hần phân trần:

“Không phải, mẹ, chúng con vừa nãy không nghe thấy điện thoại, thật không tiện a!”

Trần thái thái nơi nào hung ác Từ Từ của nàng, đổi ngữ khí như thay quần áo:

“Ôi chao, là Từ Từ a! Mẹ muốn hỏi một chút các con bao giờ qua đây a? Lý a di muốn nấu ăn cho các con nha!”

Sở Thiên Từ ngọt ngào trả lời: “Mẹ, chúng con liền đi qua, mặc quần áo hảo liền ra ngoài nga!”

Trần thái thái vui mừng không khép được miệng:

“Hảo hảo hảo, kia mẹ chờ các con!”

Trần Bách Ca nhìn cảnh mẹ hiền con hiếu, lẳng lặng chờ dục vọng bình tĩnh, hết cách rồi, lần này thật sự không làm được.

Chờ điện thoại vừa cúp, hần cắn giận ly gián: “Anh nói em, anh xem người chính là cổ ý!”

Sở Thiên Từ tình vợ chồng cũng không thêm nhớ, mở hai tay ra, lười biếng nói:

“Ôm em thay quần áo!”

Trần Bách Ca ôm bảo bối đi thay quần áo, chính hần tùy tiện tìm bộ quần áo mặc vào, Sở Thiên Từ nhưng vẫn chọn tới chọn lui.

Màu sắc quá tươi đẹp không trang trọng, màu trắng không hoạt bát, kiểu quá đơn giản không chính thức, kiểu quá phức tạp không đáng yêu.

Thieu Trần Bách Ca đầu đều đau rồi.

“Nếu không như vậy đi, em đừng mặc, em hôm nay cứ như vậy lỏa ở nhà ngốc, chỗ nào cũng không đi, hợp ý anh.” (=))))

Một câu nói làm Sở Thiên Từ năm giây liền chọn hảo quần áo, kết quả Trần Bách Ca nhìn kỹ, lại còn là bộ đầu tiên.

“Đi thôi đi thôi, đổi tốt lắm đổi tốt lắm.”

Sở Thiên Từ thay xong quần áo, liền đi lấy chuối tròng hạt hổ phách Trần mẫu trước đây đưa cho cậu mang hảo, gọi Trần Bách Ca xuất môn.

Trần Bách Ca nhìn thấy chuối tròng hạt, cười nói: “A, đem truyền gia bảo đều đeo lên?”

Sở Thiên Từ nện vai hấn một chút, hai người đùa giỡn xuất phát.

Trần Bách Ca lái xe, Sở Thiên Từ ngắm phong cảnh, theo nhạc trên xe rung đùi đắc ý, Trần Bách Ca nhìn một trận buồn cười.

Trên đường cao tốc, bắt đầu dài dằng dặc liền đến phân đoạn kẹt xe quen thuộc.

Nhạc trong xe vừa vặn mở “Lolipop Luxury”, Sở Thiên Từ vung lên cánh tay nhỏ tâm tình tăng vọt cùng hát “Fuck me, Im a celebrity! Cant take your eyes off me!”

Trần Bách Ca thấp giọng trả lời cậu: “OK, Fine~ ”

Sở Thiên Từ còn chưa kịp phản ứng, liền bị hấn giải dây an toàn, tay sau gáy tóm tới.

Trần Bách Ca tựa lưng vào ghế ngồi, đem mặt Sở Thiên Từ đè ở hạ thân hấn.

“Dùng răng đem dây kéo mở ra.”

Sở Thiên Từ nghiêng đầu muốn đứng dậy, lại bị Trần Bách Ca gắt gao đè lại, mặt mũi đặt dưới thân Trần Bách Ca, hô hấp đều không thông.

Sở Thiên Từ không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn dùng răng ngậm dây kéo, từng chút đem nó kéo xuống.

Có thể nhìn thấy Trần Bách Ca quần lót đã bị chất lỏng trên quy đầu thấm ướt một khối, phình một đại bao.

Sở Thiên Từ đưa tay muốn đem tính khí Trần Bách Ca lấy ra, lại bị hấn ngăn lại.

“Không cho lấy tay, tự nghĩ biện pháp.”

Sở Thiên Từ biết hấn nói một không nói hai, nói không cho lấy tay, chính là thật sự làm sao cũng không thể lấy tay, làm nũng cũng vô dụng.

Sở Thiên Từ dùng đại khí lực, ngoại trừ đem quần lót làm càng ẩm ướt, không tiến triển chút nào.

Vì vậy, con người cậu chuyển động, nghĩ tới biện pháp khác.

Cậu đem toàn bộ mặt đều kề sát Trần Bách Ca, cách quần lót hôn viên hoàn Trần Bách Ca, như mèo nhỏ đuổi ra đầu lưỡi phấn nộn liếm, lại một đường hướng lên trên liếm hành thân, cuối cùng hôn quy đầu.

Ngẩng mặt nhỏ thanh thuần, dâm đảng nói:

“Lão công, làm miệng của e có được hay không?”

Quả thực, câu nói này có tác dụng.

Trần Bách Ca từ bên trong móc ra côn thịt, tàn nhẫn cắm vào miệng Sở Thiên Từ, một trận nôn khan qua đi, lại bị hấn ấn gáy, trừu cảm mạnh hơn.

Qua lại như vậy, mỗi lần đều xuyên vừa sâu vừa tàn nhẫn.

Hấn một bên thở dốc vừa nói dâm ngữ.

“Nhanh lên, lại không nỗ lực làm anh bắn ra, anh đem cửa sổ xe hạ xuống, để cho người khác nhìn em bộ dáng kỹ nữ này. Bọn họ sẽ nhìn thấy em lắc cái mông, bị một nam nhân thao miệng, phía dưới chảy nước đem ghế dựa đều thấm. Bọn họ còn có khả năng đem bàn tay tiến vào trong xe chúng ta, sau đó nắm cái mông của em, nhìn em có bao nhiêu tao.”

Sở Thiên Từ bị miêu tả cảnh tượng như vậy kích nên một trận tình dục, càng thêm ra sức phun ra nuốt

vào dương vật Trần Bách Ca.

Trần Bách Ca cũng không nhẫn nhịn, dù sao lập tức thành đèn xanh, hắn liền bắn vào miệng Sở Thiên Từ.

Sở Thiên Từ bị bạo một cái, muốn tìm giấy ăn phun ra, lại bị Trần Bách Ca bóp miệng.

“Ăn đi.”

Sở Thiên Từ bĩu môi, đem tinh dịch tanh đắng tất cả nuốt xuống, liếm liếm môi, đem tinh dịch tràn đến khóe môi đều ngoan ngoãn cuốn vào trong miệng.

Trần Bách Ca khởi động xe, một bên đến gần liếm liếm.

“Ăn, ngọt. Em ngọt.”

Hai người vui vẻ một giờ, Trần Bách Ca ngoại trừ để Sở Thiên Từ khẩu giao một lần ở ngoài, cũng không có nhiều đùa bỡn cậu.

Dù sao thời gian địa điểm không thích hợp, người yêu da mặt mỏng, thật muốn đùa, sau này mình lại ăn không được, cái được không đủ bù cái mất.

Hai người đến nơi là 12 giờ, đến nhà ba mẹ Trần Bách Ca.

Mẹ Trần Bách Ca —— Trầm Phượng Nghi, cả đời làm bà chủ gia đình, tuổi gần 50 lại bảo dưỡng như thiếu phụ.

Làn da trắng nõn trơn mềm không nói, tính cách càng như thiếu nữ, ngây thơ thuần lương không rành thế sự.

Lúc trước, biết đối tượng là cái người song tính nhi tử, gia tộc từ trên xuống dưới đều đứng ra phản đối.

Trần phụ trầm mặc không nói, không phản đối lại cũng không có nhiều giúp đỡ, chỉ có Trầm Phượng Nghi lại đứng ra chỉ vào mũi mắng một đám thân thích.

“Con tôi, để các người thuyết tam đạo tứ? Hài tử nhà các người là đáng đáp hơn được con trai tôi, hay là bằng cấp hơn được con trai tôi? Nhà chúng ta cưới con dâu dạng gì, các người dựa vào cái gì lại đây khua môi múa mép? Đừng nói là người song tính, con trai tôi thích nam nhân, tôi Trầm Phượng Nghi đều không nói một chữ ”Không“!”

Dứt lời liền chỉ vào Trần phụ này giờ không nói gì:

“Còn có ông, Trần Tử Hiên! Tôi liều mạng sinh ra con trai, tôi che chở! Ông không phải không quản nó sao? Hảo, vậy tôi nhìn ông cũng không cần quản tôi!”

Câu nói này vừa ra tới, Trần phụ mới hoàn toàn nóng nảy, hấn đời này, sự nghiệp thành công, anh tuấn bất phàm, nói là rồng phượng trong loài người cũng không quá đáng.

Mà này đó đối với hấn mà nói, cũng không đáng kể, hấn quan tâm nhất, chỉ có Trầm Phượng Nghi.

Hấn này giờ không nói gì, chủ yếu là cảm thấy không đáng kể, nhi tử cười người nào, mắc mớ gì đến hấn? Làm sao liền để lão bà hiểu lầm đâu? (Bác thiệt đáng trách mà cũng mắc cười thiệt>__<)

Trần Tử Hiên khấn trương đi tới, ôm lấy Trầm Phượng Nghi.

“Phượng Nghi, em đây là nói gì? Nhi tử là mạng của em, em không phải mạng anh sao? Hấn thích cùng ai cùng nhau liền cùng ai cùng nhau, em chống anh cũng chống!”

Nói xong, liền xoay người ôm Trầm Phượng Nghi, hôn nhẹ khóe môi nàng.

Trần phụ làm người đứng đầu cả gia tộc, nói chuyện rất có uy tín, hấn đánh nhịp, không ai dám nói không.

Đến đây, Sở Thiên Từ xem như là chính thức được Trần gia tiếp nhận.

Cũng nhờ lần sóng gió này, Sở Thiên Từ càng cảm kích Trần phụ Trần mẫu.

Cậu vừa vào nhà, Trầm Phượng Nghi liền gọi bảo bối vô cùng, lôi kéo tay làm kêu cậu ngồi cạnh mình, cùng cậu quả trách bọn họ.

Trần gia phụ tử hai người nhìn bất đắc dĩ không thôi.

Trầm Phượng Nghi nhìn mang Sở Thiên Từ chuỗi tràng hạt nàng đưa, càng cao hứng.

Hai người ở nhà ăn cơm trưa, cùng ba mẹ nói việc nhà.

Sở Thiên Từ một thân nhanh nhẹn hồng đến Trầm Phượng Nghi vui vẻ cười tươi.

“Mẹ, quần áo thật hợp với người, đổi thành người khác mặc sẽ không đẹp mắt như vậy.”

“Mẹ, ba ba vì quá yêu người, mới không muốn để cho người đi xa nhà, trên đời này còn nữ nhân nào so với người tốt số hơn nhà.”

“Mẹ, bức tranh người họa con mang đi tranh giải, đều không thất bại a!”

Kết thúc một ngày, Trần gia phụ tử mục tròng khâu ngực(trợn mắt há hốc mồm~), không trách Trầm Phượng Nghi mỗi ngày nhắc tới Từ Từ cái gì, cũng thật có lý.

Hoàng hôn, hai người hiểu ánh mắt Trần phụ, không có lưu cơm(ăn chực~), trở lại nhà mình.

Trần Bách Ca nhìn Sở Thiên Từ thật cẩn thận lấy chuỗi hạt trên tay bỏ vào trong hộp gối kỹ, đi tới ôm cậu cười nói:

“Như thế bảo bối truyền gia bảo a?”

Sở Thiên Từ xoay người lại, hai tay vòng lấy Trần Bách Ca cái cổ, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn hắn:

“Bởi vì em là đại truyền gia bảo, phải giữ cẩn thận tiểu truyền gia bảo nha!”

- _____

“Oan Đậu Nga” là vở ca kịch nổi tiếng của nhà văn Quan Hán Khanh đời nhà Nguyên, tác phẩm được sáng tác dựa trên câu chuyện oan khuất “Đông Hải Hiếu Phụ” trong “Liệt Nữ truyện”. Truyện kể Đậu Nga bị bọn vô lại hãm hại, lại bị thái thú Đào Ngột phán tội chém đầu một cách oan uổng. (Muốn tìm hiểu rõ hơn vào đây: <https://www.facebook.com/dientichdienco/posts/1118133451648244/>)

Bài hát Lollipop Luxury - Jeffree Star ft. Nicki Minaj mình có dẫn link

Họ của mẹ anh công: theo bản raw là họ Thẩm nhưng dịch ra là Trầm. Tui dùng từ Trầm nghe nó cho sang~~~

Tui rất thích những bộ đam mà người thân công thụ có cuộc sống vợ chồng sung ngọt, yêu thương như ba mẹ anh công lắm đó~~~ Đam mỹ nhưng phải thực tế một chút chứ tui không thích đầu đầu cũng nam x nam lắm:(((

7. Chương 6: Làm Bác Sĩ Tiên Sinh Của Em

Trần Bách Ca nhìn bảo bối thiên chân khả ái không vì thời gian giảm mà tăng lên, lại nghĩ tới hai người lúc sơ ngộ.

Đó là thời điểm Trần Bách Ca 29 tuổi, một thứ sáu nào đó hết sức bình thường.

Trần Bách Ca thứ sáu ôm mộng bị điện thoại ba hấn đánh thức, hấn ai mặt mũi cũng không cho, chỉ có lão này hấn không dám.

Từ nhỏ tại dưới ác mộng ba hấn như trước rõ ràng trước mắt.

Trước khi nhận điện thoại hấn cố ý hắng giọng một cái, hết sức ân cần:

“Ba, người sớm a!”

Điện thoại bên kia tiếng như chuông lớn:

“Sớm cái gì! Mười giờ còn chào buổi sáng! Ta trước đây nói con thế nào! Con chính là bác sĩ con cũng không hiểu...”

Hấn nhanh chóng đánh gậy: “Ba, người có chuyện gì a?”

Lão đầu dừng lại một chút, biết mình vừa nãy lạc đề, lại trở về đề tài:

“Chút nữa ba gửi địa chỉ cho con, hài tử bằng hữu bị bệnh, con tới xem một chút.”

Hấn không nói hai lời đáp lại: “Hảo hảo, con thu thập một chút liền đi qua.”

Trần Bách Ca cúp điện thoại, lấy lại tinh thần lại cảm thấy kỳ quái, y thuật lão đầu không phải cao nhất trong nước, nhưng cũng có quyền uy(địa vị, uy tín~), làm sao đến phiên hấn đi hỗ trợ khám bệnh?

Hơn nữa, hấn một bác sĩ khoa sản? Đến nhà bệnh nhân? Nhìn bệnh gì?

Một đường lái xe, đầu não bỏ ra phải giúp Di thái thái đỡ để con riêng loại này vở kịch hào môn.

Hấn ấn lại bản đồ ngoại thành một đường mở ra khu biệt thự ngoại ô giữa sườn núi, tìm tới địa chỉ, bên ngoài có mấy người đã chờ hấn.

Một người hầu nữ trung niên dẫn đường cho hấn, người bước chân gấp đến độ làm hấn cảm giác mình cơ hồ là bị bắt vào nhà.

Vào phòng, hấn còn đến không kịp cảm khái nhà này tài lực, liền bị một vị lão thái thái ung dung hoa quý

sắc mặt cũng rất tiêu tụy cầm tay.

“Xin chào, cậu chính là tiểu Trần đi. Ta là bằng hữu Trần lão sư, bảo bảo nhà ta bị bệnh, vẫn luôn là Trần lão sư cấp xem, hân hiện tại liền không ở quốc nội. Chỉ có thể làm phiền cậu, ai.”

Trần Bách Ca nhìn lão phu nhân khổ sở không khỏi cũng dâng lên ra lòng trắc ẩn, hân bình tĩnh an ủi:

“Nếu là bệnh nhân phụ thân, con nhất định tận lực, xin ngài yên tâm. Chỉ có điều con là bác sĩ khoa sản, các chứng bệnh khác chỉ có thể nói có biết một, hai.”

Lão thái thái gật gù đầu: “Đây cũng chính là muốn tìm bác sĩ khoa sản đến xem.”

Trần Bách Ca muốn biết bệnh nhân một chút: “Kia tiểu thư bị bệnh đã bao lâu?”

Lão thái thái muốn nói lại thôi, chỉ nói nhìn sẽ biết, liền dẫn hân lên lầu hai.

Đi tới tận cùng lầu hai, còn ngoài cửa phòng, liền nghe thấy âm thanh nghẹn ngào nức nở bên trong.

Lão thái thái gõ gõ cửa cẩn thận nói: “Bảo bảo, bà nội tiến vào nha?”

Bên trong truyền đến mang theo tiếng khóc từ chối: “Không, con không muốn, bà nội ngài đi ra ngoài!”

Lão thái thái không có nghe cậu, dẫn Trần Bách Ca vào phòng.

Trần Bách Ca không thấy rõ người trên giường, người này đem mình bọc bên trong chăn, chỉ lộ một cái đầu màu đen, co lại thành một đoàn, khóc tan nát cõi lòng.

Tiếng khóc kia không giống nữ tử mềm mại nhỏ nhắn, lại cũng không có nam tử trầm thấp thô lỗ, trái lại như là xen vào lương giả chi gian, trong trẻo ôn hòa như nước suối.

Lão thái thái dụ dỗ cậu: “Bảo bảo đi ra, để bác sĩ nhìn, xem bụng một chút liền không đau.”

Cậu chỉ lo khóc, không để ý người tới.

Có thể Trần Bách Ca nhìn như vậy, lại không cảm thấy người này kiêu mạn(yêu kiêu, ngang ngược~), chỉ cảm thấy đáng thương, bởi vì tiếng khóc kia thật sự là oan ức.

Mà nhìn thấy loại này không có cách nào giao lưu tình cảnh, hân cũng không muốn lại trễ nải nữa.

“Nếu không như vậy, ngài ở đây, cũng không tiện con trị liệu. Ngài trước tiên chờ con ở bên ngoài, con bảo đảm giải quyết vấn đề.”

Lão thái thái do dự một hồi gật gật đầu, liền đi ra ngoài, trước khi đi dặn: “Thân thể bảo bảo nhà ta đặc thù, mời cậu quan tâm.”

Trần Bách Ca gật đầu để nàng an tâm.

Vừa đóng cửa, Trần Bách Ca liền thu hồi sắc mặt thanh niên tốt.

Hắn trực tiếp đi lại giường, đem chăn toàn bộ nhấc lên, ném xuống đất.

Người trên giường hoàn toàn không nghĩ tới tình huống như vậy, y còn đắm chìm trong thống khổ của mình.

Trần Bách Ca thấy rõ người trên giường, mặt to bằng lòng bàn tay, đỉnh đầu dày đặc tóc đen ngắn, mắt tròn như nai con, mũi thẳng khéo léo, mí mắt hai mảnh môi mỏng.

Mà vì khóc quá lâu, đôi mắt ướn nhẹp, chớp mũi cũng đỏ, bộ dáng mặc người bất nạt.

Mặc dù là đáng vẻ ấy, Trần Bách Ca cũng có thể nhìn ra, người trên giường là thiếu niên.

Hắn càng không hiểu nổi, tại sao muốn bác sĩ khoa sản sang đây xem bệnh.

Trần Bách Ca từ trên cao nhìn xuống nhìn người nằm trên giường, mà người này rõ ràng bị giật mình, chỉ có thể ngơ ngác ngược đầu nhìn Trần Bách Ca, thậm chí quên khóc.

Trần Bách Ca liền ngồi bên giường, hắn nhìn người trên giường muốn chạy trốn, một cái đem y kéo qua, hắn một tay liền đem người này khống chế.

Hắn cúi đi cà vạt, đem hai tay y cột lại giờ lên đỉnh đầu.

Sở Thiên Từ vì tay bị ép giờ lên, vòng eo nhỏ yếu trắng nõn liền từ trong quần áo lộ ra.

Trần Bách Ca liếc mắt một cái liền vội vã xoay chuyển tầm mắt, chỉ lo đôi mắt rơi vào liền thu không trở lại.

Hắn nắm chặt tay Sở Thiên Từ, trầm giọng hỏi:

“Tĩnh táo lại sao?”

Sở Thiên Từ lúc này mới phản ứng, nâng họng muốn gọi người, Trần Bách Ca nhìn ra y làm gì, trước một bước lấy tay che miệng y.

Sở Thiên Từ chỉ có thể phát ra âm thanh a a.

Trần Bách Ca làm sao chưa gặp bệnh nhân không phối hợp, bình thường đã sớm bỏ đi, gặp phải người trước mắt này lại cố tình chịu đựng tính tình trị y.

Hắn hoàn toàn không bị Sở Thiên Từ giãy dụa làm mềm lòng.

“Em không gọi, tôi liền đem tay lấy xuống. Em phải phối hợp tôi xem bệnh, không cho nháo. Có thể làm được sao? Có thể thì gật đầu.”

Sở Thiên Từ thực sự là bị lưu manh này dọa sợ, nào dám nói không, như tiểu gà mổ thóc gật đầu đáp ứng.

Trần Bách Ca để tay xuống, Sở Thiên Từ thở một hơi, nửa khuôn mặt đều là mồ hôi, một mặt ướt nhẹp phần nộn non, đôi môi như anh đào bĩu lên rất cao, một mặt không vui.

Trần Bách Ca cảm thấy tiểu hài này thực sự thú vị, muốn dùng tay sờ đầu nhỏ tóc tai bay loạn, lại cảm thấy lòng bàn tay mình dính mồ hôi tiểu hài này, còn có không cần thận chảy ra, nước bọt.

Hắn không ngại bẩn, ngược lại là khó giải thích được muốn liếm một chút, muốn biết tiểu hài này là mùi vị gì. (Biến...biến thái! Mới gặp lần đầu>///<<)

Đầu óc suy nghĩ miên man, ánh mắt lại không rời khỏi Sở Thiên Từ.

“Bà của em mới vừa nói, em đau bụng? Cái gì đau? Đau đốn hay là co giật?”

Bị hỏi chỗ đau, Sở Thiên Từ liền khôi phục dáng dấp không bạo lực không hợp tác.

“Không đau, tôi không đau, không muốn anh xem.”

Trần Bách Ca một bên dùng khăn giấy lau tay một bên trầm giọng nói:

“Con người của tôi, ghét nhất người khác không giữ chữ tín. Em vừa nãy, đã đáp ứng tôi, phối hợp xem bệnh, không làm khó.”

Sở Thiên Từ mạnh miệng: “Tôi không nháo, tôi chính là không đau!”

Trần Bách Ca phì cười.

“Vậy thời điểm tôi vừa mới vào nhà, em gào cái gì?”

Bị người này nhìn thấy mình khóc, liền như thế cười nhạo mình, Sở Thiên Từ tức chết.

“Anh mới gào! Tôi nói không có bệnh, anh đi a!”

Rõ ràng hai tay cũng bị hấn bắt đây, còn dám ngang như vậy.

Trần Bách Ca gật gật đầu, không lại cùng cậu phí lời, biết tranh luận, cũng không kết quả.

“Được, em nếu không phối hợp. Vậy tôi dựa theo phương pháp của tôi kiểm tra cho em, em đừng hối hận.”

Hấn nói xong, liền bắt đầu trực tiếp kéo quần pyjamas Sở Thiên Từ.

Lưng quần pyjamas rất lỏng, kéo một cái liền quần lót đồng thời lộ ra nửa cái mông.

Sở Thiên Từ hét ầm lên, như cá bị đè trên thớt, dùng toàn lực giãy giụa.

Nhưng điểm lực khí này, trong mắt Trần Bách Ca cũng không tính là giãy giụa.

Hấn thoải mái cởi bỏ quần pyjamas cùng quần lót Sở Thiên Từ, Sở Thiên Từ nửa người dưới trơn bóng lộ ra.

Sở Thiên Từ lần này nhận mệnh, không giãy giụa, oan ức nước mắt như chuỗi rơi xuống.

Khóc vừa oan ức vừa đáng thương.

Trần Bách Ca sợ cậu giấu bệnh sợ thầy, quay đầu không nhìn nước mắt cậu, sợ chính mình mềm lòng.

Hấn thuận vòng eo nhìn xuống phía dưới, nơi đó, tựa hồ không giống nam nhân.

Dưới cơn thịnh nộ thanh tú phần nộn là tinh hoàn khéo léo, mặt sau có âm thần nữ nhân mới có, không có lông, rất dễ dàng nhìn thấy toàn bộ âm hộ.

Trần Bách Ca minh bạch.

Đây là lưỡng tính dị dạng.

Không trách rõ ràng nhìn qua là nam hài, nhưng tính cách rất nhiều đặc điểm cực kỳ giống nữ hài tử.

Cũng có thể là nghề nghiệp bác sĩ, cũng có thể là ôm ý nghĩ bất nạt, điểm ấy về sau bao nhiêu lần Trần Bách Ca đều không nói được.

Trần Bách Ca không cảm thấy đây là quái vật, cũng không cảm thấy bệnh trạng.

Trái lại thần xui quỷ khiến mang bao tay, đưa ngón tay thăm dò, đẩy ra âm thần, phát hiện bên trong có tích máu.

Sở Thiên Từ còn thút thít, sững sờ nhìn nam nhân trước mắt thô bạo tại hạ thân chính mình quấy phá, mình lại phản kháng không được.

Thăng đến về sau, cũng không biết lúc đó rốt cuộc là chính mình không phản kháng được, hay là căn bản không muốn phản kháng.

Chỉ là từ trước tới nay cậu chưa từng gặp qua có người không đem cậu nghĩ thành quái vật, rất bình thường đối xử cậu, không bởi vì thân thể dị dạng liền dung túng tính tình của chính mình, không bởi vì thân thể dị dạng liền đối với cậu tỏ dài tỏ ngắn, coi cậu là người đáng thương.

Trần Bách Ca làm kiểm tra đơn giản, ném bao tay vào thùng rác, liền đi phòng vệ sinh rửa tay sạch sẽ.

Trong thời gian này, Sở Thiên Từ cũng dần dần không khóc.

Cậu một mặt lên án nhìn người trước mắt, bá đạo vừa không có lễ phép, cũng rất xấu.

Tay Trần Bách Ca mang theo hơi nước, động viên sờ sờ lông xù tóc Sở Thiên Từ, mang theo ý cười nói:

“Đừng khóc. Em không có sinh bệnh, nếu như phán đoán không sai, hẳn là lần đầu có kinh nguyệt. Nếu như không yên lòng, đi bệnh viện kiểm tra cụ thể một chút. Sợ bị người khác nhìn thấy, tôi liền cho xem bệnh một mình em, được không?”

Sở Thiên Từ đỏ mắt hỏi: “Vậy tôi sẽ không chết?”

Trần Bách Ca bị tiểu hài này chột trúng manh điểm:

“Không chỉ có sẽ không chết, này chứng minh, thân thể em bây giờ, có xác suất có thể thai nghén mang sinh mệnh.”

Sở Thiên Từ vẫn là không hiểu, nam nhân, làm sao thai nghén có sinh mệnh?

Trần Bách Ca kiên trì giải thích:

“Em có lưỡng bộ phận sinh dục, nếu như không phán đoán sai, hẳn là lưỡng tính dị dạng. Tuy rằng nguồn gốc vẫn còn không biết, bất quá xác thực có tổ chức buồng trứng hoàn chỉnh. Căn cứ ý nguyện, em có thể lựa chọn, em là muốn làm nam hài tử, hay là muốn làm nữ hài tử.”

Sở Thiên Từ tỉnh tỉnh mê mê nghe này đó chẩn đoán cùng từ ngữ hoàn toàn không hiểu, cậu mới 20 tuổi, đại học còn không có tốt nghiệp, mỗi ngày nơm nớp lo sợ mà sống.

Đi vệ sinh, mỗi lần đều phải trốn vào phòng riêng; không dám ngủ lại ở địa phương bên ngoài; thậm chí không có bằng hữu, cậu không dám đem việc đó lộ ra ngoài nói cho bất luận người nào.

Trần thúc thúc là bác sĩ, nhưng là cái gì đều không tự nói với cậu, chỉ cùng bà nội ở ngoài cửa thở dài thở ngắn.

Cậu hoảng sợ vượt qua những năm nay, cậu ngay cả mình vốn có quyền lựa chọn giới tính cũng không biết.

Chân chính sự thực, đều là bá đạo hỗn đản trước mặt này tự nói với mình.

Cậu tránh né ánh mắt Trần Bách Ca, dùng thanh âm vì khóc có chút khàn khàn hỏi:

“Anh không cảm thấy tôi kỳ quái sao?”

Trần Bách Ca ngồi bên giường, cười:

“Em thật sự rất khinh thường tôi? Tôi học y tám năm, bệnh gì tôi không xem qua?”

Hắn vừa nói, một bên kéo tay Sở Thiên Từ, nắm lòng bàn tay nam nhân gia mềm mại.

“Em muốn nói em kỳ quái, sợ em chưa từng vào phòng phẫu thuật khoa sản. Này đó rõ ràng lão bà ở bên trong gào khóc đến tan nát cõi lòng, như sắp tắt thở, người chồng lại hô to phải giữ lại đứa nhỏ mới kỳ quái hơn đi?”

Sở Thiên Từ bị nắm tay mặt có chút đỏ, ngập ngừng nói:

“Nhưng là... Nhưng là rất xấu.”

Trần Bách Ca nắm xong lòng bàn tay, lại bắt đầu nặn nặn mặt nhân gia.

“Nơi nào xấu? Em suy nghĩ một chút a, cái này cần bao nhiêu tỷ lệ mới có thể có lưỡng bộ phận sinh dục a. Đây gọi là gì, em biết không?”

Sở Thiên Từ ngẩng mặt nhỏ tò mò nhìn về phía hắn.

Trần Bách Ca ôn nhu cười nói:

“Em đây là trúng vé xổ số.”

Sở Thiên Từ bị lời của hắn chọc cười.

Trần Bách Ca nhìn Sở Thiên Từ lộ ra nụ cười, cảm thấy người này đại khái chính là mặt trời nhỏ đi.

Nóng rực, ẩm áp, có lúc liền bị mây đen che khuất, thế nhưng đơn giản cũng có thể một lần nữa phát quang phát nhiệt.

Trên thế giới này, khả ái nhất tình cầu.

Nhất kiến chung tình, đại thể như thế.

Một tháng sau, Sở gia hướng Trần gia gọi điện thoại, mời Trần phụ qua khám bệnh.

Chỉ nghe bên kia điện thoại có một thanh âm vội vàng nói: “Muốn... Muốn... Cái kia tiểu Trần bác sĩ đến!”

- _____

Em nhớ chồng roài>///
<

Đại Trần bác sĩ là ba anh công nên anh là tiểu Trần nha ~

8. Chương 7: Làm Mặt Trời Nhỏ Của Anh

Sở Thiên Từ cẩn thận thu chuỗi tràng hạt, hồng(dụ, dố~) hảo Trần Bách Ca lên trước giường chờ cậu, chính mình tại trong phòng bận đến bận đi, thu thập hành lý của mình.

Trần Bách Ca nào nghe lời như vậy, trước một giây mới vừa đáp ứng hảo, sau một giây hấn như cái đuôi, một đường cùng Sở Thiên Từ.

Sở Thiên Từ đi phòng bếp, hấn liền đi phòng bếp, Sở Thiên Từ đi thư phòng, hấn liền đi thư phòng, Sở Thiên Từ đến phòng để áo, hấn liền đến phòng để áo. Cấp Sở Thiên Từ năn nỉ.

“Không cho cùng em!”

Trần Bách Ca không để ý: “Không được, mấy ngày không thấy được em, còn không thừa dịp hiện tại, xem bảo bối của mình nhiều vài lần?”

Cho dù ở cùng nhau đã lâu, Sở Thiên Từ cũng sẽ bị Trần Bách Ca thỉnh thoảng nói làm ngượng không thôi. Sở Thiên Từ thả tay xuống bên trong đồ vật, đi tới ôm eo Trần Bách Ca, ngược đầu nỗ lực giảng đạo lý:

“Em chỉ đi ba ngày, nào có mấy ngày a!”

Trần Bách Ca không buông tha một cơ hội nào, hấn đem bàn tay tiến vào quần áo Sở Thiên Từ, tình dục vuốt ve người yêu, tiện đà liền từ từ hướng phía dưới, muốn luồn vào trong quần. Sở Thiên Từ bị vuốt ve đầy mặt xuân tình, dùng lý trí hiếm hoi còn sót lại nắm lấy tay giở trò kia.

“Đều nói hôm nay không làm! Anh không thể giở trò!”

Trần Bách Ca như đại cầu chỉ muốn tìm bất mãn, cả người đặt trên người Sở Thiên Từ, như tên biến thái ngửi hương vị người yêu.

“Thật muốn làm em không xuống được giường, như vậy em ngày mai sẽ không ra cửa.”

Sở Thiên Từ biết thói hư tật xấu Trần Bách Ca, vừa đến tính sự, liền đặc biệt yêu thích thô tục, cùng với Trần bác sĩ bình thường quả thực như hai người khác nhau.

Thời điểm hai người lần đầu tiên lên giường, Trần Bách Ca nói những câu này, Sở Thiên Từ bị kích thích trực tiếp bắn ra, Trần bác sĩ nho nhã như thế nào cùng lưu manh nói giống nhau? Thế nhưng ở trên giường, Sở Thiên Từ nguyện ý bao dung những hấn thích, hướng hồ thời gian lâu dài, Sở Thiên Từ cũng sẽ ở trong lời nói hạ lưu tìm được khoái cảm. Nhưng là tại trong cuộc sống Trần Bách Ca muốn là nói những lời này, Sở Thiên Từ nghe sẽ đặc biệt e lệ.

Cậu che miệng Trần Bách Ca, “Câm miệng! Câm miệng!”

Trần Bách Ca gật gật đầu, nhiệt khí tại lòng bàn tay Sở Thiên Từ, làm cậu ngứa. Trần Bách Ca một mặt không tình nguyện thỏa hiệp.

“Nếu không phải nhìn em ngày mai ngồi xe một ngày, anh...”

Sở Thiên Từ không để cho hắn lại nói tiếp.

“Em biết em biết, anh tri kỷ nhất!”

Sau đó nhón chân lên tại trên mặt Trần Bách Ca ba ba ba hôn mấy cái.

“Trần Bách Ca, anh là bảo bảo đã thành thực, nên học tự mình đi ngủ!”

Nói xong một mặt cười đắc ý hì hì chạy đi. Trần Bách Ca bị bạn trai nhỏ hơn chín tuổi đùa giỡn, nét cười trên mặt đều không nén được. Hắn không theo Sở Thiên Từ mong muốn chạy tới bắt cậu, mà là từ từ hướng Sở Thiên Từ đi tới.

“Từ Từ, em đang câu dẫn anh.”

Sở Thiên Từ nội tâm lườm một cái, không biết tại sao luôn vòng tới đề tài này, hơn nữa mình tại sao như thể thích câu dẫn hắn? Trần Bách Ca lúc này hóa thân lô-gich, cùng Sở Thiên Từ giảng đạo lý.

“Em cố ý trêu chọc anh, hôn anh, còn chạy đi. Chạy đi không phải là vì để anh đuổi? Đuổi tới em muốn làm gì?”

Sở Thiên Từ kinh ngạc đến miệng biến hình. Hỏi hắn:

“Phải làm gì?”

“Đuổi tới em, đương nhiên muốn anh hắc hắc hắc.”

Sở Thiên Từ trăm miệng cũng không thể bào chữa.

“Em, em không có!”

Trần Bách Ca lắc đầu một cái, “Này còn nói không phải câu dẫn anh? Nói dối không phải là bé ngoan.”

Hắn đi tới đem Sở Thiên Từ kéo vào trong ngực, thấp giọng nói bên tai người yêu:

“Đau lòng em, vậy chúng ta liền đơn giản hắc hắc hắc một chút.”

Dứt lời, liền bế Sở Thiên Từ lên, hai tay véo mông cậu, đi về phòng ngủ.

Trần Bách Ca đem Từ Từ của hắn phóng tới trên giường, đem cậu vững vàng giam dưới thân, tiện tay quần nhân gia.

Sở Thiên Từ mở mắt to nhìn Trần Bách Ca, cực kỳ giống một dân phụ ngây thơ, vừa ngây thơ vừa nghiêm tình dục.

“Nói rồi, chỉ cho phép đơn giản, không thể quá phận.”

Trần Bách Ca cân nhắc, chỉ có thể chịu nổi nhục nước mất chủ quyền thỏa hiệp.

“Có thể. Bất quá chờ em trở về phải đều bù lại.”

Sở Thiên Từ cười mắt cong cong, ngẩng đầu lên hôn Trần Bách Ca một cái. Trần Bách Ca thỏa mãn vô cùng, tuy rằng cảm thấy không làm đến cuối cùng, nhưng là có thể được hôn môi đáng yêu như thế, cũng coi như đáng giá. Hai người ký kết hiệp định, Trần Bách Ca liền bắt đầu không buông tha từng giây từng phút hành động.

Hắn cường thế đem đầu lưỡi vươn vào miệng Sở Thiên Từ, mút đầu lưỡi Từ Từ. Sở Thiên Từ bị hút ngứa ngáy, nướu bọt từ bên mép chảy xuống. Trần Bách Ca liền đi hôn lỗ tai bảo bối của hắn. Khi thì cắn vành tai một chút, khi thì đem đầu lưỡi đỉnh vào màng tai, như động tác tính giao, làm Sở Thiên Từ càng ngày càng không cách nào khống chế rên rỉ.

Trần Bách Ca thuận lỗ tai hướng phía dưới, hôn cổ tinh tế trắng nõn, tại phía trên lưu lại một vệt hồng ngân, mút đến đều là dấu. Hắn một bên dùng môi lưỡi lấy lòng người yêu, vừa đem bàn tay đến giữa hai chân cậu, đem ngón tay cắm vào hoa huyết ôn nhuận ướt át.

Phía dưới Sở Thiên Từ tuy rằng ướt đầm, nhưng cậu sợ hai người không khống chế được làm đến cuối cùng, vì vậy dùng lý trí còn sót lại bắt đầu trái phải uốn éo mông, muốn né tránh ngón tay của hắn. Trần Bách Ca rút ra ngón tay, đặt trên môi Sở Thiên Từ.

“Bảo bối nhi, liếm liếm.”

Sở Thiên Từ duỗi đầu lưỡi liếm dâm thủy trên ngón tay Trần Bách Ca, còn dùng đầu lưỡi đảo quanh. Cậu nhân chính là cậu, không cho làm cũng là cậu. Trần Bách Ca ở đáy lòng kêu một câu “Tổ tông”.

Trần Bách Ca dính dâm thủy lau trên dương vật hần cương cứng, liền bơi đến bấp đừi Sở Thiên Từ, đem hai nơi đều làm ẩm ướt dính nhớp. Hần vỗ vỗ mông Sở Thiên Từ, để cậu lật người, làm cậu quỳ cong lên ở trên giường.

Tiếp theo hần liền đem khí cụ cắm vào khe mông Sở Thiên Từ, ở hai đừi Sở Thiên Từ trắng mịn mảnh khảnh, dùng sức rút ra cắm vào lên. Túi túi đánh vào mông thịt, phát ra tiếng ba ba, đồng thời lặn vào âm thanh vệt nước dính nị, tại trong phòng ngủ yên tĩnh phát ra đặc biệt rõ ràng.

Cụ căn Trần Bách Ca vừa nóng vừa thô, ma sát bên ngoài âm hộ Sở Thiên Từ, đem đóa hoa mềm mại ướt át ma sát ra nước giàn giụa, nhưng không đi vào.

Làm đến lúc sau, Sở Thiên Từ không biết được, đến cùng cắm vào tốt hơn một chút, còn là không xuyên tốt hơn một chút. Rõ ràng là vì không làm lỡ hành trình sáng mai, cuối cùng lại đem mình hãm vào. Trần Bách Ca nhìn ái nhân đã tình triều sóng ngầm, hần như mở lòng từ bi, đem ngón tay cắm vào, một bên dùng sức ở giữa bấp đừi cậu qua lại rút ra cắm vào, một bên lấy ngón tay xuyên điểm mẫn cảm bảo bối của hần. Tới tới lui lui mấy trăm lần, hai người đồng thời đạt tới cao trào, Trần Bách Ca đem tinh dịch bắn lên mông Sở Thiên Từ, lại dùng tay bơi đến lưng nhân gia, hiện ra tình dục dâm mỹ.

Sở Thiên Từ triều thổi phun dâm thủy một tay hần, hần đưa miệng Sở Thiên Từ. Vô luận bao nhiêu lần, Sở Thiên Từ đều không chịu được tên này biến thái mê, cậu đem mặt chôn trong gối không nhìn tới đối phương, như vậy mới vừa liền như vô sự phát sinh.

Trần Bách Ca cảm thấy Từ Từ thực sự đáng yêu ngây thơ, thấy thế nào cũng dễ nhìn. Hần ôm Sở Thiên Từ đi phòng tắm, đem hai người tắm sạch sẽ, liền lấy khăn tắm đem người yêu bao chặt chẽ mới mang ra. Trần Bách Ca sấy tóc mình cùng bảo bối, liền ôm ngủ.

Sở Thiên Từ cau mày ngủ, tựa hồ vì sắp đến ba ngày cách biệt mà ưu sầu. Trần Bách Ca hôn lên mi tâm của cậu, hi vọng cậu ở trong mơ cũng phải vui vẻ.

Rạng sáng hôm sau, Trần Bách Ca đem Sở Thiên Từ từ trên giường đào ra, rửa mặt cho cậu, đút cậu ăn sáng. (Chăm vợ~)

Mãi cho đến bị đưa ra khỏi cửa nhà, Sở Thiên Từ cả người đều là mơ mơ màng màng. Bất quá cậu có một chút cực kỳ tốt, khi chưa rời giường, mặc người định đoạt, rất nghe lời. Kêu cậu giơ tay liền giơ tay, kêu cậu há miệng liền há miệng. Trần Bách Ca cảm thấy Từ Từ của hần quả thực hoàn mỹ không gì sánh được, vừa để cho mình làm bạn trai, còn để cho mình làm lão phụ thân. (Aka cha già, tui không nhận được cười các cô ạ>_<)

Song thân phận, đặc ý. Hần lái xe đem Sở Thiên Từ đưa đến cửa trường học, một cái hôn sâu đem Sở Thiên Từ hôn lấy lại tinh thần, cái gì buồn ngủ cũng không còn. Trần Bách Ca một bộ ngữ khí “E sợ cậu về nhà chậm trễ”, tình ý dạn dỏ:

“Đến khách sạn nhớ điện thoại cho anh, mỗi ngày ăn cơm phải chụp ảnh gửi tin nhắn cho anh, không cho thích lạnh chân trần đi trên đất. Thời điểm trở lại, nhớ gọi cho anh, anh tới đón em.”

Sở Thiên Từ kìm nén khí lực để mình không cười ra, mà vẻ mặt vẫn bán đứng cậu. Trần Bách Ca bóp mặt Sở Thiên Từ hướng bên cạnh kéo, làm bộ hung đạo:

“Nhớ chưa!”

Sở Thiên Từ dùng mặt bị nặn ra hình thù kỳ quái gật đầu, lại cố ý hắng giọng, tức giận trả lời:

“Nhớ kỹ, Daddy!”

Trần Bách Ca bị Sở Thiên Từ chọc cười, hần nhu nhu nơi vừa nãy bóp qua, liền vỗ vỗ cậu.

“Honey, xuống xe đi, xe buýt đều đến.”

Sở Thiên Từ đến gần, như tiểu lưu manh hôn lên một cái, liền vui vẻ xuống xe hướng xe buýt chạy tới, một bên chạy còn không quên quay đầu lại hướng Trần Bách Ca trong xe phóng ra một cái hôn gió.

Trần Bách Ca mãi nhìn đến lúc Sở Thiên Từ lên xe, mới khởi động xe hướng bệnh viện. Vì Sở Thiên Từ xuất phát quá sớm, trái lại hần đến đơn vị so với lúc thường càng sớm hơn, quầy y tá tán gẫu đều im lặng, dù sao thời điểm đại chủ nhiệm mím môi bất cần ngôn tiểu(nghiêm túc~), cũng không ai dám đùa giỡn lung tung.

Trần Bách Ca càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, về nhà không thấy Từ Từ, oan ức, muốn khóc. Nghe thấy phòng phẫu thuật lại có thai phụ gào khóc, hần đều hận không thể đi vào nắm tay người ta đồng thời khóc, xem ai càng đáng thương một chút. (Anh công moe quá huhu~)

Trần Bách Ca theo lệ kiểm tra phòng, viết bệnh án cũng bị mất động lực.

Trước đây động lực công tác, là để sớm về nhà ôm Từ Từ, cho nên hần đối mỗi một vị người bệnh nói cười yền yền, hết thấy công tác đều dùng hiệu suất cực cao hoàn thành. Hiện tại hần là một bác sĩ không vui, hôm nay lại không an bài phẫu thuật, có thể lười biếng liền lười biếng đi.

Hần ở trong phòng làm việc chuyển bút máy đợi thời gian trôi, bình quân 15 phút một lần nhìn điện thoại di động. Buổi sáng lại đây ký tên y tá cũng thảo luận, Trần chủ nhiệm có phải là mê di động, bằng không vì cái gì mỗi lần gõ cửa đi vào, chủ nhiệm đều vừa để điện thoại di động xuống? Còn mặt mày ủ rũ? Y tá trưởng đối y tá nói năng dốt nát:

“Nói chuyện yêu đương thì hay! Im lặng! Đi nhìn một chút mười hai giường truyền dịch! Chỉ biết bát quái!”

Bát quái quần chúng lúc này mới tản đi. Mà Trần Bách Ca cũng chờ được Sở Thiên Từ hồi âm, còn có hai tấm hình, một tấm là mặt trời, một tấm là Từ Từ tự chụp mình.

“Trên đường cao tốc tín hiệu không tốt, mới vừa nhìn thấy tin nhắn của anh.”

“Anh xem, mặt trời thật lớn, hôm nay khí trời hảo hảo nha!”

“Chụp hình cho anh, anh không cần quá nhớ em hì hì.”

Trần Bách Ca trả lời.

“Anh nơi này là trời âm u, khí trời không tốt đẹp gì.”

Sở Thiên Từ hiếu kỳ: “Sáng sớm hôm nay lúc em đi, vẫn là hảo hảo nha? Hiện tại liền âm u?”

Trần Bách Ca phát qua một biểu tình đáng thương.

“Phải a, mặt trời nhỏ của anh ra cửa, khí trời đặc biệt xấu.”

Sở Thiên Từ nâng điện thoại di động, một bên trả lời một bên đỏ mặt cười khúc khích.

“Vậy anh bé ngoan chờ mặt trời nhỏ của anh trở về bổ sung năng lượng cho anh biu~ ”

Tình nhân chi gian rất nhiều lời ấu trĩ, đều là tình thú, Trần Bách Ca người như vậy, đều nguyện ý giả vờ kém thông minh chỉ vì để bảo bối vui.

“Kia mặt trời nhỏ, em sớm chút trở về nha ~[đáng thương] ”

Hai người không đứng đắn hàn huyên một lúc lâu, mãi đến tận Sở Thiên Từ đã tới nơi, bảo đảm ngàn vạn lần phải nhớ gọi cho Trần Bách Ca, hai người mới từng người làm việc.

9. Chương 8: Làm Người Mẫu Chuyên Chúc Của Em (hoàn)

Sở Thiên Từ cùng một đám đồng học xuống xe buýt liền đi vào khách sạn, cậu tốn thêm một phần tiền, chính mình một phòng. Cậu đem hành lý để tốt, đơn giản thu thập một chút bản thân, xuống lầu cùng mọi người tập hợp.

Bọn họ lần này tới vịnh Bích bên cạnh là vẽ vật thực, vịnh Bích không chỉ có nước sông xanh biếc, còn có một mảng cây phong, đúng lúc gặp trung tuần tháng chín, toàn bộ hồng thắm nửa bầu trời.

Bọn họ học mỹ thuật cố định đều phải tại mùa này lại đây vẽ vật thực, có thể họa vịnh Bích cũng có thể họa cây phong, học sinh yêu thích tự mình lựa chọn. Sở Thiên Từ lựa chọn họa cây phong, vừa đi còn một bên chụp rất nhiều ảnh, chọn vài bức cảm thấy hảo nhìn gửi cho Trần Bách Ca.

Trần Bách Ca như lão nhân làm tổ dơi tin nhắn, nhận tin đều lập tức hồi âm, cùng một màu khen dễ nhìn, dễ nhìn, thật là đẹp mắt. Sở Thiên Từ bị hân đơn thuần kích lệ làm đỏ khốc đỏ cười, trả lời đùa hân:

“Cẩu liếm cuối cùng hai bàn tay trắng.”

Trần Bách Ca một bên xem tin, một bên não bổ Từ Từ nói chuyện, cảm thấy thực sự là đáng yêu vô cùng. Trả lời:

“Không, anh còn có lão bà, anh cẩu liếm là người thắng trong nhân sinh.” (không hiểu lắm:((

Phát xong tin còn làm một cái biểu tình [ôm lấy hôn nhẹ]. Vì từ khi hai người bên nhau, rất ít tách biệt, nhiều lắm là thời gian Trần Bách Ca phẫu thuật dài một chút, không phải thì hai người cơ hồ không tách ra quá 12 tiếng. Tin nhắn đối với bọn họ chẳng tính thường dùng, có chuyện gì đều gặp mặt nói.

Lần này tách ra, có thể coi là để Trần Bách Ca hảo hảo cảm tạ thay đổi, cảm ơn khoa học kỹ thuật tiến bộ. Ngay cả Sở Thiên Từ đều cảm thấy phương thức như vậy thập phần mới mẻ, lấy điện thoại di động trải nghiệm một yêu xa cũng không tồi. Thế nhưng cậu làm sao đùa được tên giáo hoạt này, lúc cậu cảm thấy được dùng tin nhắn liên lạc cũng rất ngọt, Trần Bách Ca đã bắt đầu dự định làm sao tại đêm nay gọi video, làm Sở Thiên Từ cởi quần áo. Sở Thiên Từ cười ngọt ngào hồi âm Trần Bách Ca biểu tình [tiếp thu hôn nhẹ], liền viết:

“Vậy em đi về nha, anh ngoan một chút ~ ”

Trần cẩu lập tức trả lời: “Gâu!”

Sở Thiên Từ nâng điện thoại di động thiếu chút nữa cười ra tiếng, đồng học xung quanh đều hiếu kỳ nhìn về phía cậu. Bên cạnh cùng Sở Thiên Từ tương đối quen thuộc đồng học trên ghẹo cậu:

“Bạn gái đi?”

Sở Thiên Từ cười híp mắt trả lời:

“Không phải.”

Đồng học một mặt không tin:

“Cười thành như vậy còn không phải?”

Sở Thiên Từ rất thẳng thắn nói: “Là bạn trai a.”

Người xung quanh cơ hồ đều im lặng một giây, sau đó phát ra “Oa nha” kinh ngạc thốt lên. Khoa mỹ thuật cởi mở, chuyên ngành của bọn họ càng là mười nam chín gay đều sắp thành truyền thống. Người ở chỗ này là thẳng nam, sợ mọi người còn phải đồng tình người, tuyên bố chúng ta không kỳ thị dị tính luyến(yêu khác phái - nam x nữ~), chứng minh cởi mở cùng bao dung. Chỉ có điều Sở Thiên Từ sinh hoạt như hũ nút, không tham dự bất kỳ hoạt động nào, lúc thường ngoại trừ lên lớp cùng hoạt động nhất định phải tham gia sẽ cùng mọi người, cơ hồ ở trường học không thấy được cậu. Đột nhiên nghe đến tình cảm của cậu, không khỏi kinh ngạc một phen, thế nhưng rất vui cũng bình tĩnh. Đồng tính luyến ái không coi là đề tài câu chuyện gì.

Sở Thiên Từ tìm một vị trí ánh sáng không tồi, đem bàn vẽ cùng ghế tựa dọn xong bắt đầu vẽ. Nghành gì đều có người thiên phú và người nỗ lực, chuyên ngành mỹ thuật càng phải như vậy. Sở Thiên Từ xem là vẹn cả hai mặt, thiên phú rất tốt nhưng cũng rất nỗ lực, lúc Trần Bách Ca không ở nhà, cậu cơ hồ đều vẽ tranh. Nhìn lá đỏ khắp núi, vài nét bút liền phác họa ra đại khái đường nét, tinh tế phác họa, vẽ màu, làm liền một mạch, lúc về sắc trời đã trễ, lão sư cũng bắt đầu gọi mọi người thu dọn đồ đạc trở về khách sạn.

Cậu và mọi người cùng nhau ăn cơm tối xong, lúc trở về phòng nghỉ ngơi, đã chín giờ tối. Thời điểm định đi tắm, Trần Bách Ca gọi video tới.

Sở Thiên Từ mới vừa tiếp, liền truyền đến âm thanh Trần Bách Ca.

“Nhớ anh không?”

Sở Thiên Từ cười hì hì nhìn màn hình, không lên tiếng. Sau đó liền cởi áo, lộ ra lồng ngực trắng nõn, đầu vú phần nổi đối màn hình.

Trần Bách Ca mắt tự nhiên nuốt một nước bọt.

“Ngày hôm nay chủ động như thế?”

Sở Thiên Từ hỏi một đấng trả lời một nẻo:

“Còn có một cái quần, bên trong là quần lót màu tím chọn.”

Trần Bách Ca không tự chủ kéo kéo cà vạt trên cổ, hỏi:

“Phát tao?”

Sở Thiên Từ luôn thích ứng không được hẳn hạ lưu thô bỉ nói, thế nhưng không thể phủ nhận, chính mình cũng bởi vì chút lời này sinh khoái cảm —— cậu tại nơi ống kính không nhìn thấy kẹp chặt hai chân.

Trần Bách Ca đối diện thoại di động nói lỏng cà vạt, cổ áo thoải mái hơn, có khi là chiều dài người yêu phát tao của hắn.

“Cởi quần.”

Sở Thiên Từ tình dục lan rộng, cậu đem điện thoại di động chọn góc độ, quỳ ở trên giường chậm rãi cởi quần, quần lót liền “Không cẩn thận” bị lộ một chút, lộ ra nửa cái mông tròn trịa. Cậu dùng ánh mắt cực kỳ thanh thuần nhìn Trần Bách Ca, như đứa nhỏ không rành thế sự, lại đem thân thể bày ra tư thế cực kỳ phóng dăng, thật giống “Không cẩn thận” đối diện Trần Bách Ca. Trần Bách Ca bị cậu gợi tính dục tăng vọt. Hắn cởi quần tây, chỉ để lại quần lót, phình đến đại đại một bao. Mà áo sơ mi trắng lưu ở trên người, cà vạt tím sắc vắt trên vai trái.

Sở Thiên Từ nhìn thấy người yêu như vậy, hạ thể lại ướt một chút, cậu không kìm lòng được tại trước màn hình ma sát hai chân. Trần Bách Ca liếm liếm môi, cởi quần lót, thả ra dương vật bùng bùng phấn chấn.

“Đẩy chân ra, đem tao bức hướng về phía anh.”

Sở Thiên Từ thủy triều đỏ mặt, đối ống kính mở rộng hai chân.

“Ngón tay cắm vào.”

Sở Thiên Từ đem ngón tay chậm rãi tiến vào, nắm giữ cường độ không tốt đem mình làm đau, thở nhẹ một tiếng. Sốt ruột ngược lại là Trần Bách Ca.

“Bảo bối em cẩn thận một chút.”

“Ân.”

Sở Thiên Từ nhẹ nhàng gật đầu, tại trước mắt Trần Bách Ca cắm vào hai ngón tay. Cùng lúc đó, Trần Bách Ca cũng động tình tuốt động phân thân, Sở Thiên Từ như xuân dược của hắn, chỉ là nhìn cậu tự an ủi, đủ làm hắn cao trào.

Bên kia màn hình truyền đến tiếng Trần Bách Ca thở nặng, làm cho Sở Thiên Từ càng thêm hưng phấn, người yêu anh tuần cao to mặc áo sơ mi trắng, đối với mình lộ ra hành thân xấu hổ, bọn họ nhìn màn hình cùng nhau thủ dâm.

“Thật muốn đem dương vật cắm vào.”

“Sờ sờ bên trái đầu vú em, nơi đó tối mãi cảm.”

“Dùng sức cắm vào, ngón tay hướng bên phải gầy, còn thịt anh hướng nơi đó đỉnh em liền chảy nước.”

Sở Thiên Từ đầu óc trở nên mơ màng rên rỉ:

“Lão công, rất muốn anh làm em... A... A ~ ”

Cậu rên rỉ đạt đến cao trào, lòng bàn tay ẩm ướt một mảnh, đều là dâm thủy.

“Đem tao thủy liếm khô sạch sẽ.”

Sở Thiên Từ quỳ gối trước màn ảnh, như mỗi lần liếm cự căn Trần Bách Ca, duỗi ra đầu lưỡi đỏ tươi từng chút liếm khô sạch sẽ dâm dịch trong tay mình. Hô hấp Trần Bách Ca dồn dập, trong tay cũng tăng nhanh cường độ, một tiếng rên khiến chính mình đạt tới cao trào.

Hai người nhẹ nhàng thở gấp nhìn nhau lẫn nhau. Sở Thiên Từ một mặt oán giận:

“Đều là mồ hôi, chán ghét.”

Trần Bách Ca ôn nhu hồng:

“Bảo bảo đem quần áo mặc hảo, đừng để cảm lạnh, đi tắm. Đừng cúp điện thoại, anh nhìn em.”

Sở Thiên Từ phùng tào hấn:

“Em là tình dục tràn lan sao? Không phải anh làm em như vậy sao, Anh muốn một mũi tên xuyên đi gặp Faraday* không?”

Trần Bách Ca nghe không hiểu cậu nói cái gì, nhưng đoán được không phải lời hay, chỉ có thể đối người yêu làm nũng lấy lòng.

“Em mới sẽ không cho anh nhìn em tắm, sắc lang!”

Nói xong liền treo video, chính mình đi tắm, cậu hiểu rất rõ Trần Bách Ca, muốn mở video để hắn nhìn mình tắm, nói không chắc hắn liền muốn ở trong phòng tắm làm cái gì thiêu thân.

Sở Thiên Từ tắm xong đều sắp 11 giờ, cậu cầm di động lên, nhìn thấy một đồng tin nhắn chưa đọc. Ngoại

trừ lão sư thông báo thời gian ngày mai tập hợp, đều là Trần Bách Ca gửi.

“Em thật sự đi tắm sao? (? <) ”

“Hảo đi, xem ra em thật sự đi, vậy anh cũng đi tắm. () ”

“Thật muốn cùng em cùng tắm a, như vậy có thể ở trong phòng tắm làm một pháo. ~(~)”

“Anh tắm xong, em còn không xong a? (#) ”

Tiếp là một cái biểu tình, trên biểu tình viết vài chữ: “Trả lời anh đi, chỉ một câu a.”

Sở Thiên Từ nằm trên giường ôm điện thoại bị hấn mạnh chết rồi, không khỏi phun tào, đến cùng ai bảo lão này không biết dùng ký tự? Tiếp đến viết:

“Xem ra bảo bảo của anh thật sự chưa tắm xong, vậy em đi ra phải nhớ hồi âm nha (;) ”

“Tắm xong nhớ sấy khô tóc, còn phải uống sữa tươi nha d(*) ”

Sở Thiên Từ không biết hấn đã ngủ hay không, thế nhưng đột nhiên rất muốn đùa hấn.

“Ca ca đã ngủ chưa? Sinh viên nửa đêm cảm xúc mãnh liệt loả(không che đây, trần trụi~) tán gẫu [thẹn thùng] ”

Không ngờ Trần Bách Ca trực tiếp gọi video qua, Sở Thiên Từ nhìn không được vẫn là tiếp.

“Tiểu ca ca em nửa đêm cảm xúc mãnh liệt loả tán gẫu, anh tiếp tới cùng a! Loả tới trình độ nào anh cũng có thể tiếp!”

Sở Thiên Từ nhìn tên gốc đối diện nhìn cười không được: “Ha ha ha ha anh hảo không chuyên nghiệp ai!”

Trần Bách Ca cũng cười nhìn cậu:

“Ân, đối với em, nói lại đều được.”

Tình cờ chia cách cũng để cho hai người càng thêm nhớ nhưng đối phương.

“Trần Bách Ca, em đột nhiên có chút nhớ anh, hảo muốn ôm anh nga.”

Trần Bách Ca dỗ cậu:

“Bảo bối mau ngủ đi, ngày mai sẽ nhìn thấy anh.”

Sở Thiên Từ không tin:

“Hừ, gạt em.”

“Không lừa em, bé ngoan.”

Vừa nói vừa bĩu môi khoa trương hôn Sở Thiên Từ một chút.

“Ngày mai có an bài gì?”

Sở Thiên Từ ngoan ngoãn nói cho hắn an bài ngày mai.

“Ngày mai chín giờ tập hợp, vẫn là vẽ vật thực.”

Trần Bách Ca nhìn thời gian, 11:30, không còn sớm.

“Vậy em mau ngủ đi, ngày mai còn phải bận một ngày, ngày mai gặp.”

Sở Thiên Từ chỉ coi hắn hống chính mình, cười gật đầu một nói ngủ ngon, liền cúp điện thoại.

Bảy giờ rưỡi sáng hôm sau đã có người gõ cửa, quá nhiều thanh mộng, Sở Thiên Từ tức giận đi mở cửa, lại nhìn thấy Trần Bách Ca đứng ngoài cửa. Trên người Trần Bách Ca còn mang tia khí lạnh bên ngoài, hắn trực tiếp ôm Sở Thiên Từ, dùng chân đá cửa, hai người ôm nhau ngã lên giường.

Sở Thiên Từ buồn ngủ cũng mất, hết sức kinh ngạc nói:

“Sao anh lại tới đây???”

Trần Bách Ca hôn bảo bối hắn mấy cái mới trả lời:

“Không phải nói ngày mai gặp, anh nào lừa gạt em.”

“Chạy xe một buổi tối liền đến?”

“Ân.”

Sở Thiên Từ lôi kéo mặt của hắn nghiêm túc nói:

“Anh quá tùy hứng! Buổi tối lái xe có bao nhiêu nguy hiểm a! Lần sau không cho như vậy!”

Trần Bách Ca ngửi mùi vị trên người ái nhân gật đầu đáp ứng. Hắn sẵn sàng giúp Sở Thiên Từ mặc hảo quần áo, chính mình tại phòng vệ sinh đơn giản chải chuốt một chút, hai người gọi bữa sáng vào phòng.

“Anh là người nhà cũng không thể tham gia a?”

Sở Thiên Từ một bên trét mứt hoa quả lên bánh mì, một bên như ăn chuẩn gật gật đầu:

“Được rồi.”

“Hảo hảo, cảm ơn Sở họa sĩ.”

Chín giờ tập hợp, hết thấy đồng học đều nhìn thấy một nam nhân anh tuấn đứng bên người Sở Thiên Từ, hai người thân mật nói nói chuyện. Người mù nhìn đều hiểu là quan hệ như thế nào, lão sư cũng ngầm cho phép Trần Bách Ca cùng đội.

Sở Thiên Từ hôm nay vốn muốn vẽ phong cảnh, thế nhưng đột nhiên hưng trí đến đây. Cậu để Trần Bách Ca đứng ở dưới gốc cây phong, chính mình liền bắt đầu tác phẩm. Có thể là không nhớ Trần Bách Ca mặt nhọc, cũng có thể là có linh cảm sớm, nói chung tiến độ hôm nay đặc biệt nhanh, gần nửa ngày liền vẽ xong một bức họa.

Trần Bách Ca đứng cả người mặt mũi không dám động, nhưng trong lòng cũng đắc ý, hắn nhưng là được Sở Thiên Từ chăm chú nhìn một ngày a, kiếm lời!

Bức họa này, Sở Thiên Từ không có nộp bài tập, cũng giấu không cho Trần Bách Ca xem, bất kể cường bức dụ dỗ như thế nào.

Mãi đến tận thời điểm Sở Thiên Từ 30 tuổi, y thành họa sĩ nổi danh, lưu động triển lãm tranh toàn quốc, chính là này tám (Tâm Tiêm). (đầu quả tim, người yêu quý nhất~)

Mà y, một đời cũng chỉ họa một người như, người mẫu dành riêng cho y, Trần Bách Ca.

HOÀN

- _____

Michael Faraday(1791-1867), FRS là một nhà hóa học và vật lý học người Anh đã có công đóng góp cho lĩnh vực Điện từ học và Điện hóa học. Faraday nghiên cứu về trường điện từ xung quanh một dây dẫn có dòng điện một chiều chạy qua. Thoát khỏi bài học về định luật Fara của ông mừng muốn chết >_<

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hai-mien-bao-bao>